

Uši a Vítr

RADIM BABÁK | LUBOŠ VLACH & KRISTIÁN ČURA | PETR ČERMÁČEK | KRAJNÍ A FILMOVÉ OKÉNKO | NA VLNĚ HOŘÍCIHO PSA | ÚHLY POHLEDU | BLÁZINEC

Rozhovor: Radim Babák

Brněnský hudebník a básník Radim Babák (narozen v roce 1974 v Brně) pokřtí na 5. ročníku festivalu Homér's memorial v brněnském divadelním klubu Paradox své nové CD.

Radime, 15. ledna 2016 bys měl v Paradoxu pokřtít své nové CD „Tutepeto“, které vyjde u vydavatelství Polí5. Jak probíhalo nahrávání?

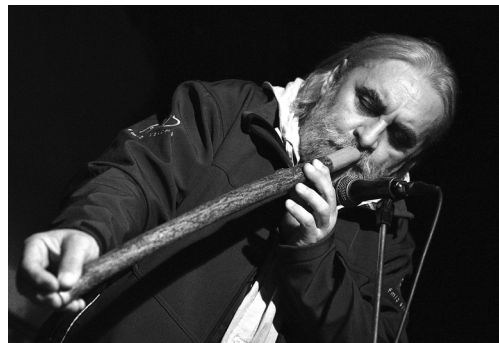
Nahrával jsem na chatě „čočínů“ Blanky a Dráčka v Kutinách. Potřeboval jsem se uvolnit a naladit, takže první den proběhl s přáteli menší večírek, na nějž navázal dopoledníček a odpoledníček. Měl jsem s sebou dva nahrávací rekordéry s úmyslem nahrávat na oba současně, ale přimět ke spolupráci se podařilo jen jeden, a to především díky Marovi (basák Čočky). Pak všichni odjeli. Na seznamu bylo asi 25 písní k nahrávání. Příšerné vedro, hra na akordeon je v takovém počasí fyzicky náročná. Mezitím přemlouvání přístrojů ke spolupráci. Jen jsem se tak rozehrával, času bylo dost.

Radim Babák, Krákor 2011, foto Vladimír Sabo

pokračování rozhovoru na straně 2

Festivalová sonda

Uvnitř čísla fotoreportáž z brněnských festivalů Potulný dělník a LES – Krákor retrospektiva.

Homér's Memorial

...obraz tak chmurný, alevíc jasu bývalo by bylo lži. (Hans Fallada – I ve smrti sami) mnou vchází se do prázdného města / mnou vchází se do tmy, která nezná rána mnou vchází se do prokletí zatracení / lasciate ogne speranza, voi chintrate / queste parole di colore oscuro / širší souvislosti součastky současnosti / paralelně jiná místa, jiné myšlenky... prázdný barel a prázdné plastové vědro / smrt jednoho člověka / sen o nepojízdném jízdním kole / pedály upadly / řídítka se roztekla duše splaskla / světla zhasla / město se ponočilo do tmy / v zimě je noc dlouhá / na čerstvě napadaném sněhu do zticha svítí oranžový neon / nikde nic / zaparkovaná auta / dřív než kohout dvakrát zakokrhá / valium, temgesic sublingual, červený víno... na parapetu stojí několik / nedopitých láhví a prázdných / krabiček od cigaret. Bordel nikoho nesere. V hospodě mají zavřeno. Mělo / cenu se sem vracet? / Gone to choose? / Padá sníh. Vlasy spleené krví v tvář šrám... / dobrodruhy nelze podceňovat kurva drát / tělo opanovalo ohlušující ticho dozvuku / kudy kam? jinudy? / jinudy ne! / cesta je zavátá / rozesmál jsem se / po prázdném městě / proč se s tím srát / nač? si hrát / hra na mamost / hra na schovávanou / po hlavě do bláta / I che che, che che I / chose to go / obrazy obrazi-ly / obživly kameny / polit pop na plakátech / solidarita transgrese obsese / nesnaž se chápat současnost / politika není víra / ta je přeci daná / na schodech visivce existence / jen nezakopnout / jen spadnout do díry / mene tekel brána pekel / vylhaná paranoia / na krabičce od cigaret / I'm a prophet of nothing at all

úvod Milana Haubmanna k Homérovské příloze

Anketa

Jsmo svědky nebývalého nárůstu přistěhovalectví do zemí západní Evropy, přičemž vznikly dva nesmiřitelné názorové tábory. Jaký je tvůj názor na přijetí a začlenění uprchlíků do evropského společenství nebo na nepřijetí uprchlíků a střežení hranic? Jaké máš pro to důvody? Jak bys řešil tzv. „uprchlickou krizi“?

Těm lidem (běžencům) rozumím. Proč té evropské vstřícnosti nevyužít? Jsou to z části lidé prchající před válkou, z větší části ekonomičtí emigranti, sem tam nějaký terorista. Každý má svůj důvod, proč opustil vlast. Až války v jejich domovině skončí, vracet se zpátky nebudou chtít. Do naší zemičky se však stejně nikdo nehrne, i když tady válka není, nemají zájem. Vědí, kam chtějí. Když sem náhodou někdo z běženců zabloudí, prchá co nejrychleji pryč. O něčem to svědčí. Hysterie v ČR proto není na místě. Pokud by se podařilo začlenit ty lidi do vymírající Evropy, mohl by to být přínos. Ale pařížská předměstí varují. Jsem v tomto skeptik. Řešení bohužel neznám. Musel bych se poradit s borcama v Bruselu. (Libor Poznámka Pospíšil, zpěvák brněnské kapely Já jsem Poznán)

“UPRCHLÍK
osoba nucená opustit svou vlast proto, že má odůvodněný strach z pronásledování ve své zemi z důvodů např. rasových, náboženských, národnostních, nebo proto, že prchá před tamním válečným konfliktem, přírodní katastrofou apod.
(zdroj: lidskaprava.cz)

Rozhovor:

Fascinuje mě hledání a nacházení možností hry a vyluzování zvuků

Po pár dnech přišly bouřky, akordeon se z té vlhkosti a změny teploty „nachladil“, jak nazývám „chrčení“ některého nebo více hlasů nástroje, musel jsem ho odložit, aby nedopadl ještě hůře. Sáhl jsem po kytarě a ukulele. Do střechy bušil déšť. Ukulele s novými strunami naladěné o oktávu níž připomíná zvukem kalimbu. Atmosféra, že by se dala pít. V hlavě náznak příběhu, který se měl dostat na nahrávku s původně zamýšleným názvem „Krajiny Lorelai“.

Na zpáteční cestě jsem na mokré vozovce ťukl auto, přičemž škoda na něm byla málem menší než na naražené harmonice... Nahrávání o samotě na „jednoduchý“ rekordér bylo příjemné, ale chyběla osoba, se kterou bych nahrávku poslechl, kdo by mi řekl: tohle ne, nebo pozměň parametry mikrofonu. Naštěstí potom masteroval Tomáš Vtípil.

Hudbou se zabýváš asi od 5 let (původně jako flétnísta), jak bys popsal svůj hudební vývoj? Od samouka k učiteli hudby...

Jó flétnista! – s bráchou jsme dostali flétnu k Vánocům, když mi byly čtyři roky, od té doby jsme doma pískali na nervy. Brácha chodil na kytaru. Byl jsem s nástroji v kontaktu, občas mi někdo poradil (na flétnu i kytaru hrál i otec), ale mě nejvíc fascinovalo hledání a nacházení možností hry a vyluzování zvuků. Chodil jsem do přípravného ročníku ZUŠ, měl omluvenku z družiny, ale raději jezdil s kamarádem MHD na konečné stanic, kde jsme ještě nebyli. Do flétny mě nevzali pro nedostatečný zájem. Brácha seděl u kytary a drtil pořád dokola etudy. Já poslouchal zvuk šalin a změti hovorů. V tom se ostatně mnoho nezměnilo dodnes. Pískal jsem, drnkal na kytaru, od mala cosi psal, hledal, měl potřebu se vyjádřit bez ohledu (a znalostí) na to, jak to dělají jiní.

Když jsem ale začal s akordeonem, u kterého se mi nalezené nedařilo uchovat do příštího dne, nadešel čas pro vyhledání učitele na ZUŠ. Později přišly i hodiny zobcové flétny a kytary. Občas chtěl ode mě někdo něco naučit, ale pak: Byl pozdní večer – prvního září – já seděl v Mýdle, slečny si odsunuly stůl od pánské společnosti. Přišel kamarád, jestli nechci jít do spodnější části hospody zvané Regenerace, kde se dávala dohromady nebo zkoušela kapela Urband, a já díky otravné situaci u stolů si šel za nimi zajímat. Tam mi pak klarinetista Pavel Motl navrhl, jestli bych nechtěl učit na hudební nástroje. Muzika ani divadlo mě neutilizovalo, musel jsem běhat po brigádách, tak jsem souhlasil.

Z počátku mi byl přidělen jen jeden den

učení, myslel jsem, že zvládnou učit tak maximálně dvakrát třikrát týdně, bylo to o nervy. Dnes učím denně. Je třeba být

tí část jsou kratší věci, často z „filtrační poezie“ (básně vydávané na filtrech do balených cigaret), ta bude zřejmě čtenář-

Radim fascinován vyluzováním zvuků činelo ohledává policijské pivo. Na festivalu Homér's memorial v roce 2014, tehdy ještě v klubu Boro na Křenové ulici. Foto Arnošt Zukal.

soustředěný, ale uvolněný. Chápu děti, kterým se nechce cvičit, ale vím, že se jim tento um může někdy hodit, i když nebude hudba jejich životní náplní. Kozel zahradníkem.

Na jaro chystá vydavatelství Ears&Wind Records vydat Tvoji první „oficiální“ sbírku poezie. Pokud vím, tak jsi doposud publikoval v Hostu, Umu pakultury, revui Dno a v edici Filtrační poezie. Jedná se o bilanční sbírku? A máš už název?

Myslím, že mi něco vyšlo ještě v Jihovýchodní poště. Kniha se bude jmenovat Bloudivé tříspřeží, protože bude obsahovat formálně tři různé oddíly. Hledal jsem pro název jednoslovné označení pro tříspřeží z různých zvířat, ale nepovedlo se mi nic takového dohledat. „Bloudivé“ proto, že se tyto způsoby psaní v mém životě vynořují, zase mizí, jindy je v jednom období užívám současně. První část označuji pracovní jako tradiční, seriózní poezii. Druhá je experimentální, obsahuje i rozsáhlejší celek připravené poezie, která byla kdysi připravena k samostatnému vydání. Tře-

sky nejpřívětivější. Stále to ale vychází ze mě, z různých rovin mé osobnosti. Ještě se tam propláží báseň „Samoučel“, k narušení té trojky v titulu knihy. Jde o výběr z celé tvorby (bez posledních pár let, kdy se kniha připravovala), kterou považuji za stále životaschopnou a nosnou.

Chystanou sbírku ilustruje Fana z Vegalité. Jak jste se seznámili a proč sis vybral právě jeho ilustrace?

Fanu znám z počátku devadesátých let. Vídal jsem ho na koncertech a jiných akcích rádit pod pódiem se svým kámošem tak často, až jsme se seznámili a sprátelili. Shledali jsme podobný pohled na hudbu. Byl to první spoluhráč, se kterým jsem vystupoval veřejně. Hrával na trubku, ale i když ji zapomněl a hrál jen na nátrubek pozounu, jindy používaný jako dýmka, bylo to skvělé – jednoduše přesné. Mělo to grády! Grády mají i jeho kresby. Hrál jsem na jeho (a několika dalších výtvarníků) vernisáži ve Vaňkovce (ještě to nebyla Galerie, zato se tam žilo umění). Fana mi nakreslil booklet k mému prvnímu sólovému CD „O chuti do života“. Volba výtvarníka byla jasná.

Společně s Vítou Ťovajžem Holatou a dalšími hudebníky figuruješ v dalším projektu, kde přednášíš poesii do hudebního pásma složeného Ťovajžem. Jak probíhá tato spolupráce?

Někdy jde o diskusi, které básně zpracovat dál, jindy Víta donese texty, které jsou někdy alespoň pro mě objevem. Hudba je převážně Vítova, ovšem jsou tam pasáže, kde je prostor pro vyjádření jednotlivých hudebníků.

Nejde o jednoduše poslouchatelné věci, přesto si myslím, že některé zpracované básnické počiny jsou ostudně málo prováděné. Je zajímavé se nořit do poezie stále hlouběji jejím opakovaným čtením. Nebo poslechem.

Dříve jsi vystupoval s kapelami Pařez, Čvabchtavý lachtan, Lippany a dalšími. V současnosti hraješ s hudebními tělesy Čočka, Česnekový hlavy, Kapela Sobola II, příležitostně [che] s Tomášem Vtípilem. Jak si vybíráš své spolupráce? Máš intuici, která ti napoví, zda do nějakého projektu jít či ne?

Jde o oslovení, vyzvání ke spolupráci, zkoušku, přátelství, souznění, nikotinis-mus. Pařez jel hrát před léty na Kurelovy narozeniny (organizátor festáku v Řepicích u Strakonic). Pařez byl personálně prolut s Čočkou, která tam hrála taky. Mohl jsem jet buď nekuřáckým nebo kuřáckým autem. Jel jsem s Blankou a Dráčkem, prý jim odešla flétnistka, zda bych ji nezaskočil. Cesta byla dlouhá, tak bylo na zkoušku dost času. Od té doby hraju s Čočkou.

Působil jsi také v divadle Líšeň jako loutkoherec, dále v divadle Facka či příležitostně zvukař v divadlech Husa na provázku a U Stolu. Spolupracuješ ještě s nějakým divadlem? Mám dojem, že jsi byl osloven Petrem Kryštofem pro Divadlo v karanténě...

Pro Divadlo v karanténě jsem se podílel jako spoluhráč a autor části hudby v česko-romském hudebním tělese pro česko-romské představení Romeo a Julie. Taky jsem se podílel autorsky i instrumentálně na hudbě k představení pohybového studia Cyranovy boty Půlměsíc, pojednávající o problematice potratů. Zrovna jsem

Na posledním realizovaném festivalu u Lipnici nad Sázavou v roce 2009, společně s Petrem Slavičkem a Honzou Bartoněm. Foto archiv.

doma před malováním škrábal omítku, inspirace byla nasnadě.

Každoročně pořádáš v brněnské hospodě Mýdlo podzimní večírek, kde zveš spřátelené muzikanty. Jak jsi k tomuto nápadu přišel a jak dlouhá je to tradice?

Mihnul jsem se už při budování hospody. Po otevření byla mou domovskou, chtěl jsem tam přátelům zahrát. Letos to bude podvacáté. Sleduji, jak se publikum proměňuje, jak se proměňuji já a hudba, kterou se zabývám. Mýdlo zůstává konstantou. Ukažte mi pevnou hospodu a pohnu hudbou, ha ha!

Jaký typ koncertů ti nejlépe vyhovuje? Hospodské, kavárenské, festivalové? Sám či s kapelou?

Jde o pozornost, naladění publika, pak je jedno, kolik posluchačů je. Nejráději bych ale hrával doma, kam by si mě posluchači chodili poslechnout. Hraní na festivalu s komorní atmosférou, to by bylo ono! Ale aby to tepalo!

Již několikátým rokem jsi ženatý a od té doby máš 2 děti. Změnilo se něco zásadního? Náhled na svět? Inspirace k tvorbě?

Je to náročnější časově. Rodina je atak na kulturní život jedince. Více zvažuji, zda má cenu hrát na kdejakém večírku, nebo se radovat s mými úžasnými dětmi. Nestíhám vernisáže. Doufám v nalezení rovnováhy. Děti jsou sice úžasné, ale náhled na svět mi zásadně nemění, spíš mi pomáhají uvědomit si, kolik je ve mě stále dítěte a jak dětinský základ mají některá rozhodnutí mnohých osob. Díky dětem se mi dostávají do rukou věci, kterým bych jinak nevěnoval pozornost. Třeba nafukovací balónky, na který se skvěle „skrečovat“, což používám např. v Česnekových hlavách.

Radíme, spolu se založením rodiny jsi začal dálkově studovat uměnovědu na brněnské Filozofické fakultě. Dokážeš to skloubit s rodinným životem, prací, zkouškami a večírky?

Je to obor, který jsem si vybral, abych si prohloubil a utřídil znalosti toho, o čem se dlouhodobě zajímám. Učit se dá v dopravních prostředcích a po nocích, až všichni usnou, neusnu-li taky. Chybí mi jedna zkouška a dopsat bakalářku, nyní mám přerušeno.

Byl jsi od počátků častým a vítaným hostem večerů Potulné akademie, která založil J. E. Frič a po dobu 7 let probíhaly každý týden bez přestávky. Chybí ti toto každotýdenní setkávání u piva a kultury?

Krásné časy, krásný festival. Moc chybí. Dnes už bych nebyl tak pravidelným návštěvníkem, ale určitě něco takového velmi chybí. Každotýdenní přiblížení tvorby nežijícího básníka, živoucí básník a mezi tím muzika, to bylo jedinečné už v té pravidelnosti. Bylo v tom kus práce (v dobrém smyslu slova)! Naštěstí se lidi kolem všichni nevytratili, nezalezli ke svým počítačovým ponkům apod., ale jsou stále aktivní a akce pokračují, i když v trochu jinací podobě. J. E. F. tu stále je.

Co máš za lubem, až bude venku nové CD i kniha?

Mě zajímá experiment – co lze ještě s daným materiálem udělat, posunout, vyjádřit pro tuto chvíli výstižněji. Snad se v dohledné době povede další cd. Píšu a skládám. Mám jistý nápad na hudební projekt, který se má odehrát v bytě či domě, ale nepředbíhejme...

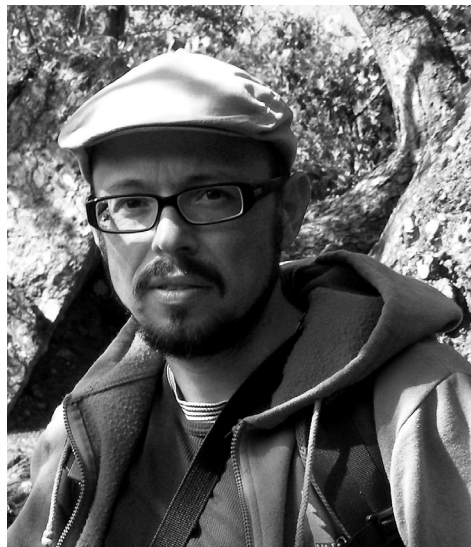
Ptal se Honza Bartoně

Radim Babák s kapelou Čočka na přebalu desky Jako Lusk (Ears&Wind Records, 2010). Radim ležící uprostřed s akordeonem.

Sépiovou kostí: Petr Čermáček

*Brněnský básník (*1972) pocházející z Chocně. V letech 2011–2014 byl šéfredaktorem revue Weles. Vydal básnické sbírky: Drkotání větví (Host 1998), V průsečíku ryb (Host 2002), Mezi rezedami (Sursum 2005), Rozhovory běloby (Host 2006), Linea nigra (Protis 2008), Vrstevnice (Weles 2010) a nově Ohniště (Ears&Wind Records, 2016). Za básně z rukopisu sbírky Ohniště byl v roce 2012 nominován na Drážďanskou cenu lyriky.*

Petr Čermáček, foto Anna Čermáková

CORYLUS COLURNA

Vítr kutálí hlavy medúz
od tureckých lísek ke kostelu.
Z vršků jabloní u sousedů
slétají k jejich dřípátým čelům

havrani, aby jim vyklovali
oči dřívě, než jejich pohledem
zkameníš. Dokud mezi hady
sedmnáctkrát neklovnou, a středem

neprojde kavka s očima z nebe
nehýbej se, i kdybys měla
čekat, než sníh potichu vyklepe
pláty plání znovu do běla.

MOTIV

Před ranní bouří v lípě hučí včely,
zlato a pruská modř se v poryvu větru
vpily do všeho kolem a vetřely
poslední zbytky tmy pod stromy, vedru

navzdory. Pár kapek na vyprahlé hlíně
zachřestí jak staré korálky z brambor
vypadlé z ploché krabice na dně skříně
spolu s fotkou a přezkou z dětských bačkor.

Zdálo se mi, že blesk udeřil do lípy
na újezdském hřbitově. Někdy je blízké
uvnitř i vně – krabic, bytů, snů. Sešity
cípy peřin i rubášů, obojí bílé.

NĚKDY

Křičím jak ptáci v chladné ranní mlze.
Neviditelně, nejistě, kdesi –
ze skrytého řečiště ulic, jež lze
přeskákat po snech, pokud mezi

sebou nenechají příliš mnoho místa.
Zkamenělý křik půlen kladivem,
nevymluvitelný, atavistický, zčista
jasna propuknuvší ve zdánlivém

příšeří klidu. Vír těsně pod hladinou,
neslyšná bouře, po níž až za úsvitu
najdeš otlučená jablka a hlínou
zatarasené zkřížené dveře k tichu.

LEDACOS

Možná prosakují oknem kolem špalet,
nebo je ve spánku vydýcháváme –
dětsky samovolná přání, tak troufale
prostá, že se k nim raději neznáme:

ráno i večer číst ve větvích ptáky –
červenku, čečetku, strnada, hýla;
v knihách nacházet vetknuté průvlaky,
aby v prstech nemravenčila tíha;

nepotkat němé psy a tichou vodu;
roubovat stromy, sázet, sklízet;
zanechat za sebou zřetelnou stopu;
ledacos chtít a nic nemuset.

ZAKRYTO

Noční vítr v okně překrytém fólií
hraje klamně – lomí barvy i linie,
krabatí kůži moře a z fosilií
rámů vytlouká čas, naše tváře slije

v ostatkovou masku, zmuchlá oba břehy.
Kam postačíme? Zapomenout co bude,
změnit co bylo. Ohladit dva ořechy
až na jádro, na košílku, až nezbude

nic, než zůstat beze směru, soustředně
jako kámen, světlo nebo dětská hra.
Zůstat mezi dvojím prázdňem, důsledně
přítomní, překotně živí, beze dna.

PROSBA

Než usneš, kopytnatý déšť oběhne
tisíckrát dům, s vlčím pastýřem v sedle,
zlacený pylem javorů. Přeběhne
přes příběh přivřený v okně zešedlém

nočními stíny korun. Náš příběh –
pohozený mezi zlými slovy,
pohotový vrátit se, žízňivě,
zbitě, dychtivě. Starý i nový.

Pastýři Jiří, pomoz vysmeknout se
z pasti sebe, zpovzdálčí zablédnout
dračí hlavy povahy, zvyku, otce
i jejich křídla. A na nich pak vzlétnout.

JISKRY

Slibuji dnes přede všemi...
pod zuboženými těly
v nadživotní velikosti na fotce
z koncentráku a nerozumím, proč se

mluví o šťastné zemi tady, v chladu
přízemí prosakujícího varhany
sousední smuteční síně. V dvouřadu
pak projdeme mezi oběma stojany

s nesamozřejmě zřejmými smrtmi
do oslnivého světla nádvoří.
U pohádek, od kterých nás odtrhli,
pak stejně věříme, že dobře skončí

VEČERNÍ ÚKOLY

V odkvetlé trávě přes sebe leží
prázdná místa, hořký chlad.
Měl bys ukročit z hladiny,
dříve než zčerná klidem,
nechceš-li se probudit na písčitém dně,
promýván, proséván bezesnými sny.
Jít na břeh zahladit čerstvé rýhy –
tváří, dlaněmi, dalšími dny.

Přestat poslouchat sojky
s žaludky plnými žaludů –
řevnivost prvních s prvnými.

ze sbírky Ohniště

Krajní okénko: Jenom kurvy se musejí líbit – stručný vývoj kulturní krajiny

Po krajních okénkách o vývoji vztahu člověka ke krajině a o dávných krajinách přicházíme k tématu kulturní krajiny. Dnes stručný vývoj kulturní krajiny, tedy krajiny, která vznikla součinností člověka a přírody, v našich končinách.

Byla doba, kdy lovci a sběrači žili v sice osídlené, ale předkulturní krajině, kterou dneska standardně označujeme za přírodní. Pak přišel neolit a s ním neolitická revoluce podmíněná příchodem zemědělství. Lovci a sběrači se konečně usadili a stali se z nich zemědělci, což pro krajinu představuje velmi významný převrat. První kulturní krajina se však podle všeho od té mezolitické liší méně, než by se dalo předpokládat. Právě kulturní krajina se mění pozvolna a ve své podstatě přetrvává až do středověku. Výjimku

na ráz. Katoličtí šlechticové skupují rozdrobené državy, což jim umožňuje hospodařit ve velkém, a barokní komponovaná krajina byla na světě. Jmenovateli pro barokní krajinu jsou plánovitost a uspořádanost prostupující od celku až po detail.

Teprve v baroku vznikají louky jak je známe, květnaté, dvakrát do roka sečené. Zemědělství je díky hnojení chlévskou mrvou intenzivnější. Počátky průmyslu přináší nové struktury v nivách malých toků (náhony a rybníčky). Ke konci 18. století kulminuje odlesnění. Rozšíření kulturní krajiny dosahuje dnešních hranic. Krajina je komponovaná, cesty jsou estetickým prvkem, stejně tak jako infrastrukturním. Jejich osy protínají celé kraje a jsou lemovány stromořadími.

Radim Babák v postagrární krajině Černovických teras, Foto Ježíšek

tvorí změny podmíněné výkyvy klimatu, novými způsoby hospodaření či stěhování národů. Velká změna přichází ve 12. a 13. století nástupem vrcholného středověku. Přestavba a rozmach společnosti se zrcadlí v krajině – skokové změny zaznamenané v průběhu jednoho lidského života, další revoluce, změna analogická ke dnešním změnám v krajině a možná ještě větší. Mluví se o středověké kolonizaci. Krajina se silně odlesňuje a stává se něčím vlastnictvím, nejedná se však o přesné vyměření. Hranici nejlépe určí strom, kámen, mez. Budují se nová města, město samo o sobě je v krajině novou formou, stejně jako počiny ve vodohospodářství (rybníky, mlýny). Rychlé odlesnění a kolonizace podhorských oblastí znamenalo pro krajinu erozi, čili odnos půdy.

Středověký převrat krajiny téměř dokonale překrývá pravěké struktury.

Dalším zlomem v kulturní krajině našich zemí je baroko. V zemi po třicetileté válce nebylo možné pokračovat stejným způsobem jako před ní, což změny urychlilo, a revoluce, která v jiných zemích přicházela pozvolně, u nás opět přišla ráz

Kraj sjednocují sakrální stavby malé i velké. Baroko se významně vepsalo do krajiny a hlavně do našeho pohledu na ni.

Nyní probíhá v krajině další převrat. Sílu krajinných změn si můžeme vyzkoušet na vlastní kůži. Někdy by si člověk radši vyřval srdce z hrudi, než aby se díval na přerod krajiny. Globální klimatická změna, přebytek živin v půdě a vodách, eroze, degradace půd, ztráta tradic, biodiverzity, invaze invazních druhů (bolševník, křídlatka), satelitní městečka, asfalt, beton, dráty, ... Apokalypsa hadra, ale našťástí už asi čtvrtá v řadě. Teď říkáme krajině postagrární. Přelomem byla nejspíše 70. – 80. léta a transformace družstev ve státní statky. Těžko soudit, jak další krajinný věk skončí, stojíme na začátku, ale Jiří Sádlo říká, že krajinu máme takovou, jakou si zasloužíme. A F. X. Šalda zase říká, že jenom kurvy se musejí líbit. Tož tak.

Šířeji o tématu pojednává doporučená kniha Krajina a revoluce Jiřího Sádla, kterou je článek inspirován, nebo Krajinný ráz Jiřího Löwa a Igora Míchala.

Ta Pájka

Jednoduchou odpověď na otázku, kterou řeší mraky lidí, kteří na rozdíl ode mě nemají v hlavě nasráno? Nejsem rozhodně nesmiřitelný tábor, každé ať si myslí, co chce. Tady je tolik (řádově statisíce) lidí, kteří před něčím zdrhli, a co se stalo? Nic. Nula. Muslimové? Co já pamatuju, vždycky tady byli. A co se stalo? Zas hovno. Takže já su v klídku. Až začnou strašit prohibicí, to začnu mít plný kašata. Jo, a včera jsem málem dostal naložený na Křence od partičky vožralejch špinavejch pánů. A vypadali velice tuzemsky.

(Zdeněk Vykydal, fotograf)

**“ /EKONOMICKÝ/
MIGRANT
osoba, která
více méně dobrovolně
odchází do jiného státu
v očekávání zlepšení
své ekonomické situace,
vzdělání nebo z rodinných
důvodů apod.
(zdroj: lidskaprava.cz)**

Moj nadzor na uprychliku je, ze naležy im pomoc, rozdeleit miedzy kraje UE (polacy, czesi taki utikali, emigrovali do Nemecka, Rakouska, za pracou lepsim zywotem). Jeno, ze moja obava jest czy rodzite deti budu chteli si uczyt jazyka, a chledat pracu, vubec pracovat czy jeno oczekivat socjalni podpory – sou to otazki bez odpovedi). Najvic trzeba pomoc dzieciom, ktore gdyz poznaji jinny zywot – budu – (doufam) chteli si uczyt, a potom pracovat. Trzeba mit nadziei, ze poznamy jinnou kulturu przez uprychliku. Moji obava – to fanatyzm islamu – stejnie zly jako jakikolovik religii katolizmu, protesrtantyzmu atd.

(Ewa Kaczmarczyk, pořadatelka koncertů v Zabrze, knihovnice)

Já myslím, že je to tak složitá věc, že na ni nelze mít názor zkrátitelný do pár vět. Natož říct, jak bych ji řešil. Ale jednu věc vím zcela určitě: jelikož díky své práci, kvůli cvičení cizích jazyků i ze zvědavosti se často dívám do internetových vydání novin různých zemí, poslouchám zahraniční zpravodajská rádia a hledím na cizokrajné televize, můžu zodpovědně říct, že taková jednostranná protipřistěhovalecká mánie a taková davová hysterie (nesnáším tohle nadužívané slovo, ale teď mě jiné nenapadá), jaká panuje u nás, není NIKDE. A to zrovna u nás, kde – na rozdíl od jiných zemí – 99 % lidí v životě nevidělo živého Syřana. Tímto se nestavím do žádného ze jmenovaných táborů, to je objektivní fakt. Už tři měsíce musí být neustále na všech našich zpravodajských serverech nejméně

Úhly pohledu: O trapnosti vánoční rebélie

V devadesátkách byl antivánoční song zcela jistě in. Za prvé těch písní nebylo tolik a za druhé se lidi prostě chtěli nějak vymezit vůči vznikající kapitalistické komercializaci.

Mnoho lidí si ale neuvědomuje, že dnes už se z protestsongu stalo stejné klišé jako z povinného vánočního „happy songu“.

Navíc úroveň většiny satirických písní je mizivá. Vznikají podle stejné omšelého klíče. Jen se neguje klišé, které zaznívá ve vánočních písních (vánoční nálada, rodina se těší na Ježíška, pohoda, volno atd.). Obvykle jsou to trapné moralitky o komerčním duchu Vánoc. Slovo supermarket či hypermarket musí v textu zaznít alespoň dvakrát. Je vhodné zmínit další atributy jako výkladní skříň, shon, nakupování či Coca-colu.

Docela mě mrzí, že si nemohu dovolit zaplatit na den bulvárního fotografa a pořídit snímky autorů protestsongů, abych je mohl přichytit při činu. Neboť ptám se: oni snad nechodí do hypermarketů? A i kdyby skutečně nechodili, dělá je to snad lepšími? Když budu mluvit za sebe, tak mnoho lidí nechodí do hypermarketu z nějaké nutkavé potřeby tlačit se v davu, ale čistě proto, že je všechno na jednom místě. Je tedy dost dobře možné, že návštěvníci nákupních center nakonec stráví nakupováním dárků kratší čas než kritici hypermarketové kultury. A tudíž mají více času pro rodinu.

Omšelé klišé o tom, že se dárky snažíme uplatit svou rodinu je sice pěkné, ale kdo může zaručit, že skutečně platí nějaká přímá úměra mezi drahými dárky a časem, který věnujeme rodině? Copak chudšas na rodinu kašlat nemůže?

Má tedy dnes smysl skládat tyto písně dál? Jistě, jen je třeba se vyhnout nejen banalitám o vánoční pohodě, ale také těm opačným. Ptáte-li se, které vánoční písně mám rád, dovolím si přidat příklad z obou břehů:

Písníčkárka Ille přispěla na album předělávek Vladimíra Mišíka písní „Co ti dám“. Ve videoklipu píseň posvětil i samotný Mišík.

Z druhého soudku pak uvedu zahraničního recesistu Johna Lajoie a jeho píseň „Cold Blooded Christmas“ (Chladnokrevné Vánoce). Lajoie kašle na nějakou kritiku nakupování, a místo toho vypráví tklivý příběh o vraždě Santa Clause. Videoklip této písně je tím pravým lékem, který z vás hravě setřepe všechna vánoční klišé. A na závěr si dovolím vyslovit jedno novoroční přání:

Nechť v Brooklynu a Chicagu nezdrazují zlatavý mok!

Vojtěch Landa

Filmové okénko: Jay Roach: Trumbo (2015)

Film u nás do distribuce patrně nepůjde, což je pochopitelné, protože Daltona Trumba tu skoro nikdo nezná. Dalton Trumbo byl jeden z nejlepších hollywoodských scenáristů, avšak v době masivního a drsného amerického kapitalismu mu byly bližší myšlenky komunismu. Být komunistou v 50. letech v USA však nebylo nic snadného, přestože je nesporné, že kapitalisté v SSSR to měli nesporně horší (naši komunisté rádi čachrují s fámami, že to bylo vlastně na obou stranách stejné, což je lež). Trumbo a dalších 9 slavných tvůrců byli vyzváni, aby předstoupili před porotu a uvedli, zda mají napojení na Moskvu. Slavná „Hollywoodská desítka“ se ale vzepřela, žijí ve svobodné zemi a mají přece právo na své

názory. Soud jim však nedal za pravdu. Následně nikdo z nich pochopitelně nemohl sehnat práci. Trumbo měl však trumf v rukávu: obrovský scénaristický talent, který nešel tak snadno nahradit. Začal tedy dělat přesně totéž, co u nás dělali tvůrci po roce 68: psát scénáře pod pseudonymy. Celou zápletku vám prozrazovat nehodlám. Film je to dobrý, ale ocení ho zejména milovníci historie filmu a politiky, ostatním asi bude připadat obyčejný.

Já se ale bavit. Amerika je fascinující země plná protikladů. Natočíte zde typický hollywoodský film o muži, který bojuje za svoji pravdu, a to přesto, že tatáž Amerika toho skutečného Trumba desítky let dusila a právo na vlastní názor mu odepírala. A nedělejme si iluze, že v dnešní Americe by se to stát nemohlo (viz wikipedia a např. Valerie Plame a její Plamegate). Ale uznání chyby, byť po letech, je právě to, co staví USA do jiné roviny než Rusko. Jsem rád, že této zemi nechybí sebereflexe, protože ji potřebuje jako sůl. Bryan Cranston v hlavní roli je skvělý a užil jsem si i Louise CK, který potvrdil, že umí hrát i vážnější role. Jinak je to ale standardní životopisný film přesně podle schématu.

Dokument Prima sezóna

kde končí mediální obraz a začíná skutečné já?

Co si myslet o duu Markéta-Glen Hansard? Existuje skutečný pár a pak jeho mediální obraz. Odlišit tyto dvě roviny v dnešní době, kde se každý nějak „mediálně prezentuje“ na sociálních sítích, je velmi těžké a bude jen hůř. Ten skutečný pár mám moc rád, ten mediální už méně. A to je ten problém, oba sice v dokumentu nesčetněkrát zopakují, jak jsou jim protivné některé móresy showbyznysu, ale proč tedy točí dokument, který dál živí tento mediální obraz? Glen byl exhibicionista a divoch vždycky, to chápu, ale Markéta? Neustále v rozhovorech dává najevo svou zdánlivou křehkost a introverzi, ale natočí plachá dívka debutující celovečerní film, kde hraje velice dobře? Nechala by se plachá dívka neustále snímat kamerou, nechala by se natáčet při hádce s Glenem, kde je přítomen i její otec? Svlékla by se před kamerou?(ačkoliv uznávám, že je rozdíl mezi celebritou, co se svlékne do magazínu a dívkou, která se svým partnerem skočí nahá do vody.). To sum it up, it seems to me that sound and letters don't agree. Něco tady nehraje. Markéta se prostě nějak mediálně prezentuje, ale ve skutečnosti je dle mého názoru daleko pragmatičtější a extrovertnější a jen důmyslně buduje svůj obraz plaché dívky z filmu Once. A jistě i Glen nám ukazuje jen tu masku, kterou chce, abychom viděli. To však nic nemění na tom, že si Markétu moc vážím a obdivuji její cílevědomost, pracovitost a hlavně intelektuální vyspělost. My gosh, já vím, že se říká, že holky dospívají dříve, ale stejně je to zarážející, když vidíte, jak má tato náctiletá holka mnohdy smysluplnější a vyzrálejší argumenty, než její čtyřicetiletý přítel. Dokument sám je působivý a není nijak kýčovitý. Vadil mi jen Glen hrající v nějaké keltské zřícenině, to jsem si říkal, jestli přijde na řadu Markéta v lidovém kroji pějící na Radhošti. A pak mi taky vadily ty partnerské hádky, které nemám v dokumentu rád, protože jsou a vždycky budou umělé a aranžované. Autoři prostě museli do dokumentu nějak dostat, že se ti dva rozešli. Mohu jim vyčítat jistou míru přetvářky, ale faktem je, že oproti běžným celebritám jsou pořád někde jinde. Markéta se nestydí dát najevo, jak jí je focení nepříjemné a jak se vlastně některým svým ultimátním fanouškům směje, jací jsou to exoti. Silná je také pasáž, kdy spolu rozebírají photoshopem upravený plakát k filmu a upozorňují na jeho stylizaci, neřku-li faleš. Tohle by si většina herců prostě nemohla dovolit a velké produkční firmy to mají jistě pojištěné už v samotné smlouvě s herci. Celkově je to unikátní dokument, právě proto, že nutí člověka neustále přemýšlet, kdy mluví oba sami za sebe a kdy hrají role svého mediálního obrazu. Mimochodem, už aby hráli Frames zase v ČR, chybí mi.

Vojtěch Landa

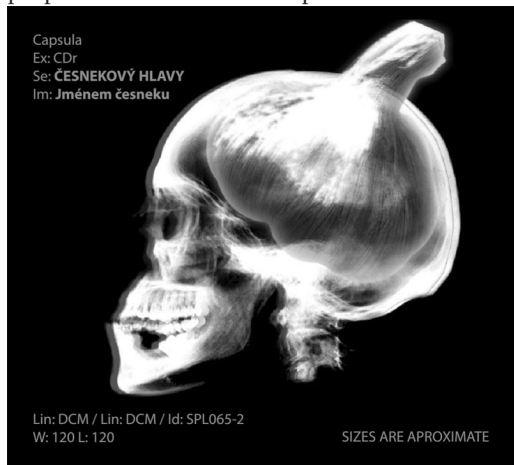
Recenze: Česnekový hlavy – Jménem česneku

Přehazuju si obal desky z ruky do ruky a fakt je dost dobrý. Rentgenový snímek česnekový palice v hlavě, tenhle úplně dokonalej česnekovej mozek mě zaujal, líbí se mi. Přehrávám obsah CD, nahrávku z roku 2012 a allium je úplně všude, leze do všech tělesnejch otvorů včetně prdele a příjemně štípe a voní.

Včera jsem si z hospody „Na pochcanejch židlich“ přinesl tuhle pořádnou dávku česneku, blahodárnou i ničivou česnekovou bombu, pro mnohé nepředstavitelnou, ano, nepředstavitelnou...

Z reprobeden křičí maestro struhadlo česnek Luboš Vlach ve vynikajícím mixu Honzy Lamrama. česnekové stroužky se mi vtírají pod nehty, pokojem se valí česnekový smog on the weater. Umírám na česnek a jsem jím posílen.

ČESNEK ČESNEK ČESNEK... česnek, česnek, česnek, česnek a všenic jiného. teď a nikdy jindy na věčný často/vání a nikdy jinak a nikdy jindy a vždycky tak, jinak.... poslech desky Česnekových hlav by neměl vynechat žádný multifrenní příznivec psychedelické hudby, protože psychedelika trojedinného VlachLamramBabáka je psychedelická naprosto česnekově. Můj favorit na desce je skladba „Panychida“, ještě dnes si pamatuju, jak jsme ji s Lubošem Vlachem a Markem Sobolou na přeplněném hledišti interpretovali v Banské

Bystrici v Klubu 77 před prázdným hledištěm. I byla to psychedelie ve stylu VELKÉHO MUROMCE a všude byl cítit česnek, tam, kde tráva sedm let neroste a v rohu koncertního sálu pospával a chrápal spokojeně ukojený nasranej Fido. Vypadal téměř (dvakrát měř a nezdržuj se měřením) česnekově.

CD „Jménem česneku“ se zdá být výborným vánočním dárkem, pokud nechcete například udělat radost mamince své přítelkyně nebo manželky, dejte jí pod stromeček tchyni a Česnekový glocny a česnek se v lepším případě stane jejím až sprostě děsuprostým snem a nebo v druhém možném případě se jí nahrávka zalíbí a česnek bude opravdu úplně všude tančit od

zítřka každý. Přejí nakladatelství Ears&Wind Records šťastnou ruku ve výběru při vydávání takovýchto voňavých (voňa ví!) hudebních skvostů tady u nás v Česnekový júnii na pakostu.

Ivosh Krejček

Vyšlo v kooperaci Ears&Wind Records a Garlic Pirates Records v roce 2015 jako stokusová, limitovaná řada v digipacku, celková délka 60 minut (Nahrávka z domácího studia ze září 2012 – jednáctka skladeb a bonusových šest tracků z deseti let Ears&Wind Records v dnes zaniklém klubu Boro téhož roku).

S NicMoc Kvintetem do Ostravy na Mars a zpět

Minulý rok mi navrhl velký ostravský básník a můj přítel Vladimír Jaromír Horák společné autorské čtení v Ostravě. Pro mne velmi lákavá věc, neboť Ostrava se svou spoustou industriálních paláců, hradů a zámků a do vrchu se tyčících věží je skvělým poutním místem milovníků industriálu, a to já bez pochyby jsem.

Termín vystoupení se neustále odkládal, a tak bylo dost času v létě domluvit kapelu NicMoc kvintet, aby svým štiplavě jemným projevem vyplnila absenci hudební složky po ostrém čtení veršů z listů papíru.

Den D nakonec padl na středu 9. 12. 2015 a v ostravském Absintovém klubu Les se v rámci XXI. literárně-hudební Paseky uskutečnilo ostravsko-brněnské družební setkání přátel undergroundu, či spíše po našem řečeno „podzemníků“.

Večer uvedl Petr Hruška, tedy přesně ten Petr Hruška, jehož ztracená sbírka doposud, alespoň v básni V. J. Horáka „Perpetua Pirus“, bloudí někde mezi Prahou a Ostravou. Poté přišli na řadu temné a procítěné, velmi osobní Horákovy verše. Následoval bezchybný brněnský písničkář Vladimír Smutný a po něm já, abych v rámci adventu rozveselil posmutnělé tváře diváků. Závěr patřil NicMoc Kvintetu, který nezklamal a hrál jako o život, ale to už k projevu zmíněné kapely patří. Samozřejmě Vladimír Smutný i NicMoc Kvintet přidávali až do brzkých ranních hodin. Hodně se debatovalo, kouřilo a též chlastalo. Zkrátka Paseka, jak má být.

Dle mého názoru šlo o vydařený ostravsko-brněnský večer. Za mě tedy vše ok a za náčelníka NicMoc kvintetu, který by něco podobného klidně rád zopakoval, to samé. Ještě na závěr tohoto krátkého článku bych chtěl poděkovat Přemovi Burešovi za trpělivost při čekání na náš příjezd, Petrovi Hruškovi za možnost zúčastnit se Paseky a hlavně Vládovi Horákovi za pozvání.

Ivosh Krejček

deset zpráv nenápadně podkuřujících českému lidu, jehož homogenita je jedinečná a místy pro mě stále neuvěřitelná. Mám proto i částečné soukromé vysvětlení, i když jej prosím brát s rezervou. Dlouhodobá tužemská mediálně živená pozitivní diskriminace Cikánů už dávno nasírá lidi, a to tak, že když teď najednou můžou své nasrání ventilovat a do někoho si kopat, tak toho bohatě využívají, ventilují a kopají. Každopádně je to všechno mnohostranná potíž, a dost možná má každé řešení špatné, ale ten debatu neznající český postoj je fakt něco, co by si samo zasloužilo nějakou diagnózu i léčbu.

(Jan Mattuš, překladatel a vydavatel zn. Julius Zirkus)

Za prvé. Zdání, že vlivem nastalé situace vznikly dva názorově nesmiřitelné tábory, je myslím poněkud klamné. Těch táborů – alespoň co vím – je daleko víc a zdaleka nejsou všechny radikální. K těm vyhrčeným, co mají ve všem jasno a znají okamžité řešení, se nehodlám vyjadřovat, ti jsou vždycky podezřelí. Sám se přikláním k názoru, že problémy vzniklé v tak kulturně odlišném světě se masovým bezpodmínečným přijímáním utečenců do Evropy rozhodně nevyřeší, pouze vzniknou (a vznikají) další. Poskytnout azyl člověku v tísní, tj. v ohrožení jeho osobní svobody nebo dokonce života, je samozřejmě slušnost až nutnost, ale to, co předvádí např. paní Angela Merkelová a podobní, ztrácí důvěru většiny Evropanů, a není divu. Existují názory, jako že si Německo léčí komplexy ze světových válek apod. To mi připadá lehce přitažené za vlasy, ale ten náhlý překotný altruismus a projev spasitelství nemá nic společného se skutečným řešením problémů nabývajících tak obrovských rozměrů. Jako by se všichni, kteří o těchto věcech rozhodují (bohužel i za nás), báli vyslovit tak jasnou a do očí bijící pravdu, že pokud chceme těmto lidem opravdu pomoci – myslím tím skutečně uprchlíky před terorem, to znamená exulanty, kteří mají v úmyslu se vrátit do svých domovů, pokud se tamní situace alespoň trochu změní k lepšímu, ne čistě ekonomickou emigraci, která jde ve své naivitě za rájem blahobytu a pohodlí – pokud nám skutečně záleží na pomoci bližnímu, tak se prostě alespoň pokusit přidat na stranu dobra v jejich zemích a nakopat zlo do zadku. Tato priorita jakoby mizí v mlhách nekonečných dohadů a spekulací a skutečná pomoc nikde. To se opravdu musí zase stát něco takového jako 11. 9. 2001 v New Yorku a v Pentagonu nebo mnohdy jindy a jinde, aby silné mocnosti vykoukly ze svých ulit a společně se dohodli na skutečném řešení? Nikomu se do toho – kromě různých náznaků – jakoby nechce, což je podle mě nejzákladnější problém. Zlo by se mělo vykořenit v hnízdě jeho zrodu a řádění. Tam, kde má žena statisticky dokázáno, že bude spíš několikrát znásilněna, než že se naučí číst, tam, kde se střílí do dětí

Na vlně hořícího psa:

Část třetí – Myslivec

Má hlava se skládá z miliardy malých skleněných střepů, které se o sebe třou pokaždé, kdy se jim zachce, poslední dobou stále častěji a s pravidelnou přesností, jako metronom, který někdo kdysi nařídil a zapomněl naprogramovat jeho vypnutí, ne z miliardy, těch miliard je o hodně více než jen miliarda jedna, na krku mám dutou skleněnou kouli plnou střepů snažících se z té koule dostat ven, prosebně škrábou o její stěnu a když se nic neděje, tak se vzteky škrábou samy o sebe, snažím se tu kouli trochu pootočit, ale nejde to, nezvládám střepům dát nový život tam venku, tak jen bezmocně ležím na dřevěné lavici a modlím se, ať to brzy přejde, ach jo, to musel být zase mejdan, matně si vybavuji včerejšek, výstavu, Písničkáře, Kapelu, kotátka běžající po stolech, slyším nějaké zvuky, jdeš na polívku

a na jedno, ptá se další skleněná hlava vedle mé, jasně že jo, přesypeme střepy a vyrážíme...

Kde jsme to vlastně spali, ptám se Skleněné hlavy, když dorazíme do hospody, kde nás vítá včerejší osazenstvo, každý místo hlavy skleněnou kouli, takže nejdou rozeznat jeden od druhého, pokračovali jsme do sklípku, když jsi začal na hospodského štěkat a on nás ve čtyři ráno vyhodil, odpovídá Skleněná hlava, nyní pro změnu zašteká ona na hospodského, na ex vypije pivo a objedná polívku, zkouším ho napodobit ale skrz sklo se ozve jen zamňoukání, tak jen bezmocně mávnu rukou, pivo mám stejně již na stole i s polívkou, ještě je horká, tak si dávám pivo, které vniká mezi střepy a obrušuje jim hrany, ještě jedno a najednou koukám, že někdo má již místo koule svou hlavu, takhle by to asi tedy mělo být, na světě je fajn, tak ještě jedno, uvědomuji si, že nesedíme v tom stejném sále jako včera, prý je zdemolován a plný vody až po strop, bazén, ve kterém se nedá plavat, pouze potápět, štěstí, že těsní dveře a nepropustí ani kapku tady k nám...

Dej nám myslivce, ozve se vedle mne hlas, proberu se z úvah nad případnou záplavou a otočím hlavu, vedle usedá Myslivec, ještě zavěsí flintu na věšák, odepne pásek s náboji, ten pro změnu zavěsí na židli, odloží klobouk na stůl, prdne si a zelené kalhoty ztěžka dopadnou na rozvrзанou židli, teda to ti povím, včera jsem tady byl jen chvíli, ale musel to být asi náramný mejdan, chodím tady každý den, ale dnes jsem musel brzy vstávat, čekal mne srnec, myslivce rukou Myslivce se posune ke mně, nějak to nechápu, jaký srnec a proč to říká zrovna mně a proč ten panák, ale souhlasně pokyvuji hlavou, pak ji

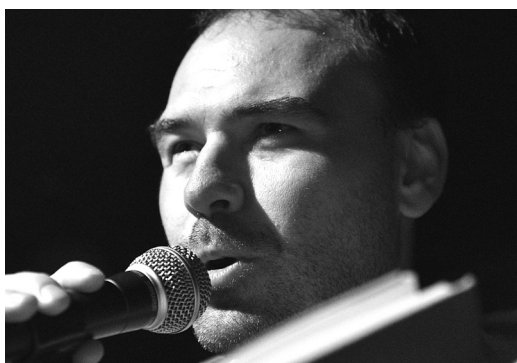
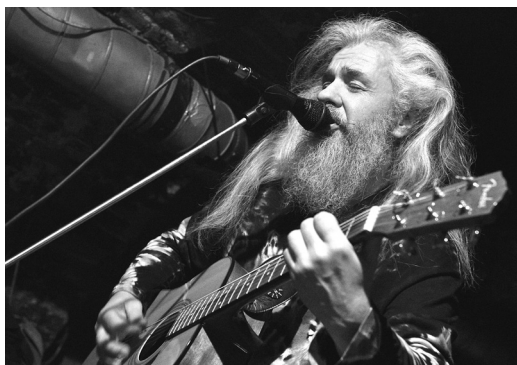
společně zakloníme, myslivce vniká do mne i do Myslivce, naštěstí již mám svou hlavu a ne tu skleněnou, koukám že i myslivce má svou hlavu, trochu zelenou, ale vždyť je to jedno, o doktorech se říká, že ji mají bílou, ajznboňáci prý modrou, přemýšlím, kdo ji má fialovou a nemohu si vzpomenout, snad ta ženská, která šla za komančů z podnikového večírku z oslavy emdážet, vypadala jako sekretářka, v ruce nákupní tašku, byla opilá, na blůze stopy po zvracích, motala se na Svinovských mostech, možná spěchala za manželem, viděl jsem to jako pubertální dítě, v ruce měla karafiát, přemýšlel jsem tehdy nad tím, jestli se její muž taky opil, na jiném podnikovém večírku, na jiném místě, byla to tehdy legálně povolená opíjení, nikdo se nepohoršoval, vždyť je přece emdážet, slavili chlapi, slavily ženské, takhle si nechala udělat fialovou trvalou, proto jsem si na to vzpomněl?, je to již dávno, pokyvuji hlavou, jako bych pozřel všechnu moudrost světa, zatím tady popíjím myslivce s Myslivcem, objedná další rundu, zkusím první cigaretu, fajn, žaludek to vydržel, nebudu mít fialovou hlavu, alespoň chvíli ne, hospoda začíná být plná, schází se všechny figurky včerejšího dne, je potřeba zbavit se střepů...

Včera jsem viděl něco, co jsem ještě neviděl, člověče, říká Myslivec, nakloní se tajemně ke mně, cítím oba, myslivce i Myslivce, člověče, tohle jsem ještě nezažil a to si myslím, že jsem toho zažil hodně, táhne mi na sedm křížků, nebožku jsem pochoval již dávno, naštěstí mám fajn kamarády, tuhle hospodu a mám myslivost, a myslivost chce člověče trpělivost, můj táta byl nimrod, děda taky a jeho táta taky a kdybych měl syna, tak bude taky myslivce, hele když mi jednoho koupíš, tak ti něco teda řeknu, objednáвам rundu, nevím, proč se baví zrovna se mnou ale baví mne, zakloníme hlavu, zapálíme, vyfoukneme dým, Myslivec ztiší hlas a povídá, tak já ti to teda řeknu, včera jsem se tady stavil na pivo a panáka, koukám, že jste to tady slušně rozjeli, jako my za mladých let, pak jsem šel ale raději spát, čekal mne ten srnec a na srnce musíš jít s čistou hlavou, páč ten se oblafnout nedá, samozřejmě, že jsem s sebou měl plácačku, kdyby byla zima, a ona taky byla, kurevská, vylezl jsem na posed, lokl si a už jsem jen čekal, hele myslivost je o trpělivosti, bylo po půlnoci, proč bych si jednu nedal, byla zima jako prase, a tak jsem jen v klidu čekal, počkej, další panák je na mne, v ústech mám myslivce, stejně tak i Myslivce, polkne, prdne si a vypráví dál, tak jsem tam seděl a čekal, oči na mušce, nastražené uši a najednou pode mnou projela taková obrovská vlna, jako bych byl součástí zeleného moře, nevím, jestli ten pocit znáš, to sedíš na posedu a jen čekáš a pak se to dostaví, přijde ta vlna, totálně tě podemele, i s posedem, a unáší tě přes paseky do hloubky lesa, to samé se stalo i včera, tak jsem ti včera člověče jel na tom posedu na té vlně, jenom jsem si držel klobouk, to ti byla jízda, povídá a mává kloboukem, pak jej pokládá na stůl přímo na popelník, zabrán do vyprávění, koukám na dým, který se zpoza klobouku začíná vyvalovat, představuji si tu zelenou vlnu a koukám na první plameny, hele to byla jízda, kolem srnci a prasata a lišky, povídá Myslivec, nevidí plameny, sedí k nim zády, souhlasně pokyvuji hlavou, člověče a najednou jsem viděl psa, běžel na obzoru, pak mne ucítil a pustil se za mnou, naskočil na tu vlnu, pak na posed, jeli jsme spolu šílenou jízdu a jak se ten posed třel o tu vlnu, tak jsem cítil nějaký oheň, člověče dostal jsem trochu strach, ale ne zase nějak moc velký, každopádně ten oheň se blížil k nám, plameny začaly olizovat posed, mne i psa, pokyvuji hlavou, objedná myslivce sobě i Myslivci, kterému svítí oči, má je zelené, klobouk již není, shořel, a tak jsem tam teda byl v plamenech já i ten pes, člověče, pak ten pes seskočil na vlnu, všechny oheň se přesunul na něj, posed i já jsme již jen doutnali na vlně, na vlně hořícího psa... kurva, kde mám ten klobouk?!

Je příliš pozdě zhasnout světlo...

Jeroným Nikdo

Důkazy: Potulný dělník

Potulný dělník, 30.–31. října 2015, klub Brooklyn, Brno. 1) Lázně Kobalt, 2) Jakub Chrobák, 3) ŽEN, 4) Sbor březanských kastrátů 5) Ivan Motýl a Chuděj, 6) Tomáš Lotocki při křtu knihy Kázání na Mniší hoře. Objektivem Zdeňka Vykydala. Fotky a videa na: spodniproudy.cz

a teror je víc běžný než houska na krámě. Kdo z nás by odtud nechtěl zdrhnout? To je jasné, ale pouhým náhlým a tak masovým přijímáním uprchlíků – navíc jak prakticky, tak administrativně naprosto nezvládaným až chaotickým, nikomu podle mě tu skutečnou pomoc neposkytneme.

(Karel Malík, frontman kapely ECHT!)

Myslím, že podstata je jinde, takže nelze odpovědět ani ano ani ne. Pokud by politici – což by měli být ti, kteří se s tím dovedou vypořádat – jasně ustavili jsoucí axiomy, pak by z nich mohli i lépe predikovat případné závěry nebo další kroky. Leč ve světové politice chybějí silné figury, jakými byl Havel, Reagan nebo Thatcherová, takže se to pytlíkuje, jak kdo kde umí, a je to celé žalostné. Myslím, že i proto jsou tady pak dva nebo i více „proudů“ nebo názorů, ale když jejich zastáncům dáš několik otázek směřujících k podstatě, zjistíš ty i oni, že jsou v koncích s rozumem, s argumenty – prostě, že jsou ve slepé uličce.

(Oldřich Šíma, vydavatelství Black Point)

**“ POLITICKÝ HOAX
Andrej Babiš:
Uprchlíci by měli vy-
hledávat azyl
v nejbližší bezpečné
zemi, což je Turecko. To
je ale odmítá, mluví
o nich jako o hostech
a ani je neregistruje.**

**Vláda zaregistrovala
dosud téměř 2,2 miliony
syrských uprchlíků
a Turecko je nyní
největším hostitelem
uprchlíků na světě.
(zdroj: blistry.cz
s odkazem na dokument
evropské komise)**

Původně jsem se nechtěl do téhle diskuse zapojovat, ale po pařížském masakru přeci jen zareaguji. Nevěřím muslimům a nechci je tady, nejdou sem uprchlíci před válkou, bezpečno je pro ně už v Turecku, ale nechci zároveň, aby se zavíraly hranice. Stačilo by, myslím, nedat jim vůbec nic zadarmo. Máš žízeň? Kup si vodu! Máš hlad, chceš jet vlakem, nechceš spát venku? ZAPLAŤ!!! Alláh je učí, že jsme pro ně dojně krávy, a když sem přijdou, tož zjistí, že jim nelhal. To je v jejich víře ještě utvrdí! A až nás vyžerou, tak....

(Libor Stržínek, frontman kapely Stará dobrá ruční práce)

Evangelium Svatého Lukáše: S abstinencí na Kundu

Pojď židlovat, píše Fido. Jak rád, ale hniju v pakárně a pořád mě pronásleduje nedávnej prúser v hokně.

Sou to tři týdny, co sem přestal chlastat a vylil veškerej chlast do hajzlu. Moh sem ty flašky někomu věnovat, ale nechtěl sem riskovat jejich konzumaci a s tím spojenej příchod na první sezení s cvokařem buď naprosto na plech anebo v těžké kocovině.

Jak by se teď panák hodil. Stojím před barákem Podaných rukou a chci ju na plot. Hodila mě sem krásná kolegyně z opravný duší, popřála s úsměvem hodně štěstí a teď kráčím vstříc lepším zítřkům. Jestli bych s ní nejel raději někam do lesa a neužil si barevnýho podzimu.

V čekárně sedí nákej cigoš a přežvykuje žvejkačku, očividně na metadonu. Z rádia na drátku pje Míša David pecku z osmdesátek. Tak to su v hajzlu. Nasazuju sluchátka a pouštím Absolutely live od Doors. Nálada na bodu mrazu. Z ordinace vychází další smažka a odvádí kámoša sebou do útroh velkoměsta. Ještě chvíli civět na ten rozjebanej ksicht a pobjlu se. Doktůrek, dobře vypadající padesátník, mě vítá jak ztracenýho syna. Podává mi ruku. Zapřemýšlím, jestli nemá céčko, nakonec ji přijmu.

Okamžitě zjišťuje, že mě nemůže léčit. Nemá smlouvu s mojí pojišťovnou a ani nemám kartičku dané instituce. Když ho nechám pozdravovat od primáře z hokny tak mi dá hodinu grátis. Kurva, takhle funguje protekce. Ze startu na něho vysypu důvod návštěvy. „V práci mi řekli, že sem alkoholik a mám se ambulantně léčit. Naposledy sem chlastal před třema týdny, absták se nedostavil“. Diskutujeme o průběhu léčby a po chvíli je verdikt na stole. „Vy nepotřebujete psychiatra, nýbrž skupinovou terapii. Doporučuji naši pobočku na Hillého 5 a medikamenty, po kterých se neopijete. Ovšem sedm prášků stojí devět set“. Čumím na něho jak kretněn. Odpověď asi nečekal. „Já chodím na pivo, abych se ožral, a na žádnou skupinu taky chodit nebudu!“. S noblesou mě poslal do prdele a já se můžu těšit na nejbližší akci, koncert Koondy Holaaé. Léčba choroby zvané alkoholismus zatím oddálena.

Jedu pozdě, snad o nic nepříjdu. Vtrhnu do Paradoxu, natěšen jak na první píchání a ještě k tomu dokonale střízlivej. Jak potupné jít do knajpy plné kámošů a chlastat Birrel. Zpoza baru se usměje sympatická zrzka. Hned za dveřma sedí Havran a zve mě ke stolu. Je tak narváno, že ani seslu nemůžu splasit. Usedám opodál na lavici. Dáváme řeč s Kristýnou, než se uvolní místo u stolu, které je v Obležení nejen Žen – Havran, Jirka Slaviček, Ivoš, Webi, Vilma, Fazola, Kristýna s Vojtem a Kájá. Vypadá to tu dobře. Kulda by uchával z fotek na zdi, industriál.

S hodinovým zpožděním zaslechnu tóny kytary. V předsáli ve dveřích visí reklama Ears&Wind records, do které vrážím čelem. Dobře to kluci nainstalovali. Ve kšeftu stojí Fido a debatuje s lidma. Je jich tu mraky. Androši s intelektuální formou života vedle sebe, pospolu. Fido mě zmerčí a objímá. „Koonda spí dneska u tebe“, dostávám úkol. „To zas bude večírek“, procedím mezi zuby. Tři vožralí hipíci a já chlemtající mlíko mě poněkud nenechávají klidným.

Divadelní sál je zaplněn k prasknutí a z beden zní dobře nazvučená muzika. Po třech válech kmitám ke stolu zažehnout nikotin. Co je to furt za buzeraci, že nemůžu kouřit tam, kde chcu.

Stojím u baru, objednávám další patok a kafe. Jaňula na mě zírá, nemůže uvěřit svým zrakům. „Ty nepiješ?“, „Ne, su muslim, mám ramadán“. Vojta se svěřuje s problémem v práci. Radím mu, ať se na to vysere a najde si jinou. Učebnicovej příklad syndromu vyhoření.

„Úžasný, když ty kytarový krabičky slouží svému účelu a nejsou na obtíž“, komentuje bravurní ovládání efektů Ondra z Čocky a já obdivuju práci s publikem. Koncert trvá nejmiň dvě hodiny a fousatej dredař haleká do mikrofonu, že je sice ženatej, ale to mu vůbec nevadí. Čekám, kdy si ženský začnou rvát rodidla. Nekuřáckým prostorem zavoní joint a já zapaluju cigo. Určitě s tím začal Fido.

Skvělej koncert končí a kšeft prosperuje. Kupuji dvě céda, jak jinak než na dluh. Usedám ke stolu, v báglu Kundu, a Havran, s kořalkou v ruce, vyřvává jak je to popík. No jo, jede na vlně.

Volám mu tágo a marně se snažím zavřít vchodový dveře. Takovej patient sem v životě neviděl. Blondýnečka v růžový mikině sedící u dveří se

mě směje. Sedí tu s týpkem s čepicí hiphopera, tu jak nosí čtyřprocentní Erik. Prohodili za večer tak deset vět a my je s Fazolou tajně pozorujem. Ten to nemůže vydechat a chce kolíka prohodit dveřma a bloncku zprznit na hajzlu. Naštěstí se povedlo ho zlákat na další škopek a oddálit tak dívčín celoživotní zážitek.

Dvě mařenky, štěstím bez sebe, koketují s Kundou a zvukařem. Jejich projev připomíná patnáctiletý dylinky jedoucí v autobusu z učňáku. Jakmile to zmerčila Jaňula, neváhá a jde jim vypálit rybník. Takže to vypadá, že u mě bude spát jen chrápající Jirka Slaviček. V jeho blízkosti se moc usnout nedá. Kdo nevěří, ať ho pozve na pívko a vajíčka.

Fazola, úplně na plech, leze do jinýho taxíku a domáhá se odvozu. Vyděšený řidič ho nemůže dostat z auta a až přijíždějící City taxi ho přesvědčí o změně limuzíny.

Paradox se pomalu vyprazdňuje, zůstali jen otrlí alkoholici. Floriš přisedá a s dovolením balí můj Javaanse. Je pln úsměvů a dojmů. Asi zapracovala jeho sympatická nová koc. Jak umí pořádně šuk zvednout náladu!

Koonda Holaa, Klub Paradox, 21. října 2015, Foto Zdeněk Vykydal

Sedíme u poloprázdnýho stolu s Jirkou a Ivošem. Konzultujem jeho nové projekt. Výborný básně, který nechtěl Mongol zhudebnit, mě víc než zaujaly. Na jaře to uděláme s Vítou Raškem a pár skvělejma muzikantama z Brna.

Dáváme další pití. Ivoš odešel a zase přišel z rozjezdu. Blíží se konec večera, sympatická zrzka vytahuje cech, „máte tam dvě piva a Bechera“. No, celej večer chlastám nealko a teď musím platit za chlast, co sem nevyopil. Kurva, kdybych byl vožralej, tak ju pošlu do prdele a pádím pryč. Ale co, zalepil se a dem se loučit s Geňou. Ten bere do ruky naše zvětralý pivo, „už nenalejou“, smutně prohodí. Vojta na něj kouká jak vožralej Ježíšek a mlsně se olizuje. Je v takovým stavu, že snad nenajde ani východ, natož cestu ke Kristýně. Třeba se o něj promotéři koncertu postarají. Přece nejsme banda čuráků.

Zezadu ze sálu se přihrne Zuzka s borečkem. Geňa pohotově vychrlí otázku „Zuzka zlobila?“. „Nene, já se houpala na kruhu“...odvěti na-prosto vyhulená masérka a já se válim smíchy.

Je čas odchodu. Jdeme pěšky směr Rondo. Cestou kolem brněnskýho Manhattanu do mě duje Jirka svoje moudra. „Ezoterobiopíčo mě moc nebere“, konstatuju. Za dvacet minut a jedno chcaní sme doma. Po těch patocích a kafi nejsem schopnej usnout a mám pěkně nalitej močák. Jiřík dokonce ani nechrápe.

Ráno plkáme o včelách, pracovním úřadě, dotacích a prožitým večeru. Vydařil se. Jen mě napadá spásná myšlenka, jak dlouho bude trvat, než bude Lukáš zase státý....?

Státý Lukáš

Za lubem: O slušnosti

V současné době je módním trendem ohánět se slušností. Slušnost. Dnes toto slovo zaznamenává doslova boom. Výraz, který měl kdysi veskrze pozitivní emocionální náboj, získává tak, zejména v souvislosti s jeho častým používáním lidmi, kteří nejsou solidní ani poctiví, svědomití ani odpovědní, řadu negativních konotací. Slušnost, co je to vlastně slušnost, co toto slovo skutečně v dnešní amorální době znamená. Poměrně často se s ním setkáváme v médiích, v politické agitaci, ale i v běžném každodenním životě. Slovem slušnost argumentuje množství demagogů, a také takzvaných „slušných“, „řádných“ a „společáckých“ občanů.

Zamysleme se ale nad tím, kdo to ten „slušný“ člověk dnes vlastně opravdu je. Na první pohled vypadá zcela nevinně, působí snad až pozitivně s puncem serióznosti. „Slušný“ člověk se tak z běžného pohledu jeví bezúhonně až neproblematicky. „Slušným“ člověkem je tedy jedinec, který neporušuje obecně daná a akceptovaná pravidla, je to ten, který nereptá, nebouří se, nekritizuje, nerevoltuje, nedělá potíže, neruší, a to všechno především ve vztahu k osobám a skupinám lidí společensky výše postaveným, tedy ve vztahu k těm, kteří mají ve společnosti větší vliv, vyšší sociální status, než on sám. „Slušný“ člověk je tedy konformní se sociálním systémem, a alespoň vnějškově dělá pouze to, co se od něj očekává. Vládnoucí složky jednotlivých států mají rády „slušné“ občany, není s nimi potíž, jsou čitelní, a vždy jsou s politickou elitou loajální. Mají je rádi také jiní „slušní“ lidé, protože tak jako oni usínají nejpozději okolo desáté večerní, po dobré večeři, s pivem v ruce, v křesle před běžícím televizorem, a neruší sousedy zpěvem ani hlasitým hovorem, tak jak to někdy dělají ti „neslušní“, kteří se právě v pozdních nočních hodinách vracejí z klubů a hospod.

„Slušný“ člověk pravidelně třídí odpad, vždy pozdraví, doma má řádně uklizeno, a výkaly svého psa, kterého venčí v pravidelných intervalech, sbírá do předem připraveného igelitového sáčku. To je všechno v pořádku. Dnešní český „slušný“ člověk je ale také přesvědčený patriot a nacionalista. Co na tom, že o dějinách vlastního národa toho ví pramálo. Čím méně toho ví, tím víc se považuje za pravověrného vlastence. „Řádný“ občan tohoto státu miluje svého prezidenta a ostatní politické představitele, a to i tehdy, kdyby se tato politická reprezentace pomátla na rozumu. „Slušný“ člověk naslouchá hlasu různých Konvičků, Zemanů, Klausů, Okamurů, Janečků, Bartošů a řadě dalších demagogů, a je mu jedno, co se děje s ostatními lidmi, kteří třeba utíkají z míst, kde právě zuří válka, nebo jimiž se prohnala přírodní katastrofa. „Slušný“ člověk vždy hájí „naši společnou věc“ proti narušitelům z vnějšku i zevnitř, a i když žije v relativním blahobytu, tak se nehodlá o své výhody s nikým dělit, protože mu chybí soucit a sdílení s těmi, kteří jsou na tom mnohem hůř než on sám. „Co nám sem lezu, nikdo je sem nezval“, notuje si „slušný“ občan

společně s prezidentem Zemanem. Nejvyšším cílem a smyslem života „slušných“ lidí je nezadat si, nevybočit z davu, z tupého stáda, hlavně neruší a neprovokovat. „Slušný“ občan chce svůj klid, chce svůj televizní seriál, svou vepřovou se zelím, chce svého vládce a kata, který mu dá iluzi klidu a pořádku. „Slušní“ lidé jsou všude kolem nás. Jsou to naši sousedé, naši spolupracovníci, naši bratři, naši synové i naši otcové.

Žil jsem nějaký čas v domě, kde měli lidé rohožky i před sklepními kójem, v domě, kde měli v prádelně podepsané šňůry, a kdo si dovolil pověsit své mokré svršky na šňůru svého souseda, byl nemilosrdně a tvrdě sankcionován pomluvou a také přímým osobním napadáním. Dvakrát týdně se musela vytírat chodba, protože to tak bylo kdysi stanoveno, a to i tehdy, když to vůbec nebylo potřeba. Kdo chodbu nevytřel, musel zaplatit pokutu, byl ostatními veřejně pranýřován, a jeho jméno bylo vyvěšeno jako odstrašující příklad na nástěnce v chodbě. Žil jsem v domě, kde zavržení parket, nebo slabé zarachocení klíčů v zámku v nočních hodinách bylo zdrojem několikaměsíčního napadání, urážení a pokusů o šikanu. Viděl jsem pak několik „slušných“ obyvatel tohoto domu, jak verbálně i kopanci napadli mírumilovného vystrašeného bezdomovce, který pokorně na ulici žebrol almužnu. Titíž „slušní“ občané, stojíce v domě na chodbě, otevřeně nadávali a hrubými urážkami bezdůvodně a nevybíravě častovali příslušníky romské rodiny, která v tomto domě žila, romské rodiny, s níž nikdy nebyly sebemenší problémy. O migrantech pak tito „slušní“ lidé hovořili zcela nepokrytě, nahlas a bez zábran tak, že by se za to nemusel stydět ani docent Konvička. Pomlít do masokostní moučky, oběsit na šibenici, vykastrovat, umlátit nebo je alespoň zavřít do pracovních lágrů...

Po těchto, a mnoha dalších zkušenostech, má pro mne slovo slušnost velmi negativní konotace. Cítím za ním pouze přetvářku, podlézavost, patolízalství, neschopnost invence a svobodného uvažování, pokrytectví a poklonkování autoritám, byť by byl jejich morální kredit jakkoliv pokřiven.

Ti takzvaní „slušní“ lidé se chovají jak tupé nemyšlicí stádo, které se pouze slepě žene za vůdčím samcem, stádo, které zdevastuje a pošlape všechno, co se mu postaví do cesty, aniž by ti, kdo jsou součástí tohoto stáda, přemýšleli o tom, proč se chovají právě tak, jak se chovají, nebo aniž by se zamýšleli nad důsledky svých činů pro ostatní příslušníky lidské populace.

Raději budu pořád patřit k těm neslušným, odsouzením hodným, problematickým, nepřizpůsobivým a klid narušujícím solitérům, a nebudu muset mít alespoň výčitky svědomí z toho, že jsem někým manipulován, nebo z toho, že ubližuji nevinným, a budu také rád, že se budu moci svým bližním a svým přátelům vždy podívat upřímně a zprůma do očí...

Vladimír Jaromír Horák

Na uprchlickou krizi nemám žádný názor, jen několik pocitů. Těmi prvními jsou pocity spoluzodpovědnosti a viny na katastrofální situaci lidí, jak na Středním východě (kde všichni mlčíme a i vojensky a hlavně politicky se podílíme na tzv. Válce proti terorismu, která tam to násilí a rozvrat pod maskou humanismu cíleně zasévá), tak v Africe (kterou jako Evropani již několik set let sdíráme na kost a lidi a životní prostředí tam vykořisťujeme a mrzačíme kvůli našim surovinovým standardům). Důsledkem a evidentně záměrem může být dnešní střet civilizací tak, jak na něj dnes máme možnost alespoň částečně nahlédnout i v našem Západním impériu. Názor, návod a řešení samozřejmě nemám. Děj se vůle boží :) Zcela vážně.

(Jarka Bělíková, Black Vinyl Bazar)

POLITICKÝ HOAX
Andrej Babiš:
Je rozhodně divné, že do Evropy míří samí mladí muži, místo aby ve své zemi bojovali proti teroristům. To nejsou typičtí uprchlíci.

– do Evropy přišlo během roku 2015 zatím 899 670 uprchlíků
– z nich 3550 zahynulo, nebo se pohřešují
– 84 procent těchto uprchlíků pochází z 10 zemí světa, které nejčastěji produkují uprchlíky. 51 procent je jich ze Sýrie, 10 procent z Afghánistánu, 7 procent z Iráku, 4 procenta z Eritreje...
– 38 procent uprchlíků jsou ženy a děti, 61 procent uprchlíků jsou muži
(zdroj: blistry.cz s odkazem na data UNHCR)

Není to jednoduchá otázka, na kterou by existovaly jednoduché odpovědi, i když se nám je snaží mnozí vnutit. Hlavně nesmíme zapomenout, že my i utečenci jsme lidé a bylo by dobré se podle toho chovat. Být solidární jak vůči lidem na útěku před válkou, tak vůči zemím čelícím uprchlické vlně. (Pavel Bureš, obchodník podlahami a člen folklórního souboru Yhteinen Makkara)

Občanským voknem:

Už žádná volba menšího zla aneb inspirace z druhého konce světa

Vzpomínáte si ještě na první přímou volbu prezidenta před třemi roky? Nebyl mezi vašimi známými někdo, kdo nejen ve druhém, ale už v prvním kole voleb nevolil svého nejoblíbenějšího kandidáta, ale někoho přijatelného, kdo měl šanci postoupit do kola druhého? Nebo se to týkalo přímo vás. Pokud si na těch pár lednových týdnů před třemi roky vzpomínáte, asi si vzpomenete i na ono tolikrát omýlané "menší zlo". Je třeba volit menší zlo, aby se zabránilo zlu většímu. A tak je to v životě často. Občas je potřeba zvolit ne pro nás ideální variantu, ale takovou, která má šanci být vybrána místo jiné, ještě horší. Možná nám přijde, že takové situace jsou přirozenou a neoddelitelnou součástí našeho života a je potřeba je prostě přijmout.

V mnoha případech tomu tak skutečně je, nicméně existují i situace, ve kterých nucenou volbu menšího zla si v mnoha případech vytváříme my sami. Příkladem jsou právě prezidentské (a v zásadě i senátní) volby. V těch si nejprve v prvním kole vybereme ze všech kandidujících toho, kdo se nám nejvíce zamlouvá (a nebo toho, kdo je ještě přijatelný a má šanci postoupit do druhého kola) a ve druhém kole, není-li náhodou kandidát zvolen už v kole prvním, pak jednoho ze dvou neúspěšnějších z kola prvního. Podobným způsobem si volíme i méně exponované představitele, například v různých spolicích, profesních či zájmových organizacích a někde i ve studentské samosprávě. K tomuto systému bývá tu a tam nabízena jako alternativa možnost, že by žádné druhé kolo nebylo a zvolen by byl prostě ten, kdo v prvním kole získá nejvíce hlasů, i kdyby to bylo třeba jen 20 %. Takovým způsobem jsou voleni například poslanci ve Velké Británii. Kromě toho však existuje ještě jedna méně známá, nicméně podle mého názoru zajímavější alternativa, které se náhodou říká alternativní hlasování (ang. alternative vote) a používá se pro změnu v Austrálii. I v ní je vítězný kandidát zvolen už v prvním kole, ale jinak.

Volba probíhá tak, že dostanete lístek, na kterém jsou napsána jména všech kandidátů a u každého jména je volný čtvereček. Vaše volba pak spočívá v tom, že seřadíte kandidáty od nejoblíbenějšího po nejméně oblíbeného (resp. po toho, který je pro vás stále ještě přijatelný). Na první místo dáte toho, jehož zvolení si nejvíce přejete a nemusíte se obávat, že by váš hlas tzv. propadl. Pokud bude mít vámi preferovaný kandidát příliš málo hlasů na to, aby mohl být zvolen, váš hlas se automaticky přesune k druhému nejoblíbenějšímu kandidátovi a tímto způsobem se pokračuje tak dlouho, než některý kandidát získá většinu. O tyto přesuny hlasů se stará volební komise, event. příslušný program, vy už k urnám znovu chodit nemusíte. Nakonec by to bylo zbytečné, neboť označením preferencí jste učinili maximum toho, co je v voleb možné.

Sečítání poté probíhá tak, že se sečtou všechny nejvyšší preference pro všechny kandidáty a nemá-li žádný kandidát většinu, kandidát s nejmenším počtem preferencí je z volby vyřazen a jeho hlas se posune kandidátovi, který je druhý v pořadí. Váš hlas se nijak nedělí, stále zůstává jeden a vcelku, jen putuje tak dlouho, než je někdo zvolen.

Pro lepší představivost si to ukažme na příkladu a to nikoliv z politiky, ale z běžného života. Na silvestrovské akce se rozhodujete, zda koupíte basu plzeňských piv, basu místních piv, 4 láhve vína nebo 2

láhve pravé moravské slivovice. Pro zjednodušení předpokládejme, že kombinace nejsou možné. Vzhledem k tomu, že akce se koná na Moravě, tak 35 % účastníků preferuje vína, 30 % místní pivo, 25 % slivovici a pouze 10 % plzeňské. Žádná varianta tedy nemá většinovou podporu, nejmenší podporu má jednoznačně basa plzeňského piva. Tato varianta je tedy vyřazena. Většina z těch, kteří chtěli plzeňské, preferuje jako druhou nejlepší variantu místní pivo slivovici (8%) a malá část z nich místní pivo ("přece nepůjdeme s procenty dolů"). Basu místního piva má nyní podporu 32%, slivovice 33% a víno stále 35%. Místní pivo je tedy vyřazeno. 20% z těch, kteří nyní preferovali místní pivo, dalo vyšší preferenci slivovici než vínu a 12 % by raději víno než slivovici.

Výsledkem je, že se kupuje slivovice, kterou po posledním kroku upřednostnilo 53 % účastníků silvestrovské akce. Zajímavé je, že na začátku se jednalo o druhou nejméně oblíbenou variantu, nicméně později se ukázalo, že se jedná o konsensuálnější variantu než víno. Vyřazení milovníci piva většinově upřednostnili tvrdý alkohol před vínem. V klacické dvoukolové volbě by se však ve druhém kroku rozhodovalo mezi místním pivem a vínem a slivovice by vůbec nebyla připuštěna.

Jak vidno, i když vás politika třeba vůbec nezajímá, i tak se může podobný způsob rozhodování stát součástí vašich životních voleb. Jak vyplývá z předchozího příkladu, uplatní se především tam, kde je vhodné nalézt co nejvíce konsensuální variantu, i když třeba jejích skálních příznivců je méně než u jiných variant. A ať už dáte nejvyšší preferenci komukoliv či čemukoliv, váš hlas se neztratí. V případě prezidentské volby tak může postupně propoutovat až třeba mezi pěti kandidáty (pokud na nejvyšších preferencích máte ty nejméně úspěšné) než "zakotví".

Kromě toho, že je tento systém už téměř 100 let využíván v australských parlamentních volbách, volí se jím třeba i irský prezident. A když se kouknete na jeho fotku, jistě mi dáte za pravdu, že je to sympaták. Ještě aby ne, když byl zvolen alternativním hlasováním ;-)

Pozn. preference bývají řazeny od jedničky dále, nejvyšší preferencí je tedy v praxi obvykle číslo "1".

Štěpán Mairovský

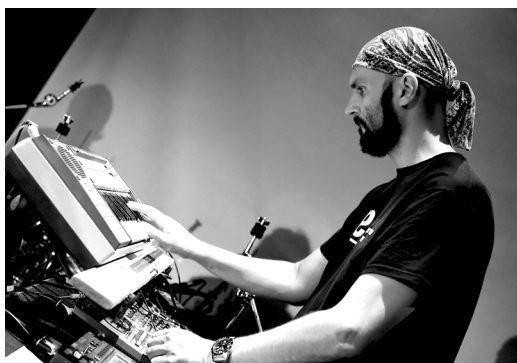

„V OCHODĚ NEKOUPIŠTE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

DRÁŽK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

NON-STOP PORCE MUZYKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDOVÉ A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNÍ OSA.

Důkazy: LES

Les – Krákor retrospektiva, 28. listopadu 2015, klub Paradox, Brno. 1) Balet československého rozhlasu, 2) Tyršova společnost, 3) Stará dobrá ruční práce, 4) a 5) Křty desek 3+ a Oliverova dálka, 6) pití pepermintky, 7) Skrytý půvab byrokracie. Objektivem Zdeňka Vykydala. spodniproudny.cz

Vše podstatné už bylo někde řečeno. Snad jen utopický sen, že kdyby lidé lépe chápali souběh dějin a podstatu fungování společnosti, přibýlo by prospěchu na úkor strachu a zášti, toho věčného tématu hlupáků. Proti tomu je uprchlictví až další téma v řadě. (Vít Raška, zvukový inženýr, kytarista kapely Metalurg, Lamram jam a dalších)

“Nejdůležitějším pramenem mezinárodního uprchlického práva je Úmluva OSN o právním postavení uprchlíků, někdy též nazývaná Ženevská konvence. Byla podepsána 28. 7. 1951 v Ženevě a v platnost vstoupila 22. 4. 1954. Její význam spočívá mj. v tom, že obsahuje definici pojmu „uprchlík“, za kterou je označována „osoba, která se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout, nebo odmítá, vzhledem ke shora uvedeným obavám, ochranu své vlasti“.

(zdroj: opu.cz)

Slyšel jsem chlapa, který říkal: „Kdybych měl studnu, ze které by pily moje děti, a přišli by muslimové se svými dětmi a chtěli z ní pít, vzal bych pušku a postřílel bych je.“ Myslím, že tento člověk by nakonec skončil tak, že by mu z té studny nedaly napít ani jeho vlastní děti. Jestli budeme podporovat život, sklídíme život. Jestli budeme podporovat smrt, sklídíme smrt. Jediný způsob i důvod, jak řešit tuto krizi, je tento: „Pojďte, vím, že máte žízeň. Až se napijete, vymyslíme, co dál.“ To znamená podporovat život.

(Láďa Heryán, salesiánský kněz)

Anketní otázky e-korespondencí

Z chacharova sudu:

Migranti, krteček a Spejbl s Hurvínkem, aneb pokus o kritický pohled na genezi českých kulturních hodnot

V poslední době, také v souvislosti s příchodem migrantů, mnoho lidí v naší zemi vyjadřuje obavu z ohrožení českých kulturních hodnot. Skutečnost je ale taková, že většina z těch, kdo tuto obavu dávají hlasitě najevo, si neuvědomuje, že v dlouhodobém kontinuitním vývoji něco takového jako výhradně „české kulturní hodnoty“, tvořící tak podstatu ryze české kultury, vlastně neexistuje. V realitě pak česká kultura zahrnuje nepřeberné množství rozmanitých kulturních hodnot, představujících dějinný konglomerát kulturních prvků a kulturních komplexů, které vznikaly jednak prostřednictvím kulturní tradice, tedy přirozeným každodenním inovativním předáváním těchto hodnot mezi lidmi, jednak je jejich vývoj ovlivněn působením jiných kulturních prostředí, a to především prostřednictvím kulturní difuze, tedy prolínáním různých kulturních prostředí a migrace, která zprostředkovává předávání kulturních prvků v rámci odlišných kulturních prostředí. České kulturní hodnoty jsou přirozeně velmi úzce spojeny s historií geografických oblastí, v nichž se nachází současná Česká republika, i s jejím širším okolím, zejména s regiony, které někdy v minulosti k Českým zemím patřily. Kulturních hodnot, z nichž je možno v tomto smyslu čerpat, a které zanechaly stopu v mentalitě současných Čechů, je určitě celá řada. My se pro ilustraci budeme orientovat alespoň na některé z nich. Uvedme si tedy několik příkladů.

Asi nemá hlubší smysl se zde podrobněji zabývat obdobím pravěku a starověku, protože i když v těchto epochách, v procesu antropogeneze, množství hominidních i lidských skupin bezpochyby ovlivnilo podobu naší současné kultury, přesto zde o nějakých ryze „českých“ kulturních hodnotách ještě nemůže být řeč.

V průběhu 6. století pak vrcholí invaze Slovanů na naše území. Byla to velmi silná migrační vlna, která částečně vytlačila a částečně zdevastovala autochtonní obyvatelstvo, a představy o mýtické „holubičí povaze“ archaických Slovanů, tak jak o ní dnes občas slyšíme, seriózní badatel nemůže brát vážně.

V 7. století je v našem kulturně-geografickém regionu doložena existence slovanského kmenového svazu, Sámovy říše. Historickou skutečností ale je, že Sám byl původně franským kupcem, a o jeho ryzím češství tedy také nemůže být řeč.

V 9. století vzniká Velkomoravská říše, která již měla na současné „české“ kulturní dějiny mnohem podstatnější vliv. Z oblasti od nynější řecké Soluně k nám přicházejí křesťanští věrozvěstové Konstantin a Metoděj. Šíří křesťanskou liturgii ve staroslověnském jazyce, který je srozumitelný i prostému lidu. Ani Konstantin a ani Metoděj tedy rodilými Čechy nebyli. Když na počátku 10. století Velkomoravská říše zaniká, teprve tehdy vůdčí úlohu v našich současných kulturně-geografických oblastech přebírá České knížectví. Češi pak opanovali naše kraje pod vládou dynastie slovanských Přemyslovců až do začátku 14. století. Po nich se ujímají vlády Lucemburkové. Před polovinou 14. století přichází doba panování římského císaře Karla IV., který bývá podle výsledků mnoha současných populárních anket řadou lidí považován za největšího Čecha, za otce vlasti. Skutečností ale je, že Českou byla pouze Karlova matka Eliška Přemyslovna, otec byl, jak je známo, Lucemburk, a sám Karel, i když se narodil v Praze a v Praze se posléze také usadil, strávil část svého dětství na francouzském dvoře, kde byl v tu dobu také vychováván.

Na počátku 15. století vystupuje, s oprávněnou kritikou katolické církve, Jan Hus. Jeho vysoce morálních myšlenek se po jeho násilné smrti upálením v Kostnici ujaly radikální skupiny husitských bojovníků, projevující se nezřídká jako vražedné a pleníčké guerilly, a jejich pozitivní vliv na vývoj dějin české kultury je přinejmenším

diskutabilní.

Po polovině 15. století nastupuje na český trůn král Jiří z Poděbrad, který mimo jiné proslul svými snahami o sjednocení Evropy, snahami o vytvoření jakési obdoby Evropské unie nebo Organizace společnosti národů, což byla v jeho době idea velmi převratná, ale nedošla tehdy ještě praktického naplnění. Jiří z Poděbrad je také považován za posledního opravdu českého krále na českém trůně. Posléze se ujímají vlády Jagellonci, rod pocházející z Litevského velkoknížectví. K době jejich vlády neodmyslitelně patří jagellonská gotika. V duchu tohoto vyspělého architektonického slohu je postaven, mimo jiné, také slavnostní prostor Vladislavského sálu na Pražském hradě, místo, kde se konají pro Český stát nejvýznamnější společenské shromáždění, a také místo, kde je od roku 1918 volen český prezident. Toto, dnes pro český národ tak symbolické a významné místo, tedy také nevzniklo bezvýhradně působením českého živlu.

Roku 1526 vzniká Habsburská monarchie. Na český trůn nastupují vládci z rodu Habsburků. Habsburkové původně pocházeli ze Švýcarska, a vládli, později také ve své habsbursko-lotrinské linii, českým zemím až do roku 1918. Habsburkové hovořili německy, a němčina, převážně pak od doby třicetileté války, byla jazykem většiny příslušníků vyšších společenských vrstev.

Od doby třicetileté války tedy dochází k výraznému potlačení českého živlu v našich zemích. Vyšší šlechta pochází většinou z ciziny a česky hovoří převážně jen obyvatelstvo venkova.

O českém novodobém národě pak můžeme reálně hovořit až někdy od poslední třetiny 18. století, tedy od doby vzniku českého národního obrození. Organizace tohoto hnutí, jeho myšlenková náplň, včetně úprav českého jazyka, byla ale prováděna pod silným vlivem německého vzoru, a ne jeden z tehdejších obrozenců ovládal německý jazyk dokonaleji než češtinu. Od té doby opět u nás sílí vliv českého jazyka i tzv. českých kulturních hodnot. K vyvrcholení českých národních snah pak dochází až v roce 1918, kdy vzniká samostatné Československo.

Tolik tedy k velmi stručnému historickému exkurzu do dějin české kultury. Nejde vůbec o to, demonstrovat zde názor, že Češi svou vlastní kulturu nemají, nebo že je to kultura méněcenná, ale jde o to upozornit na skutečnost, že rozvinutá česká kultura, tak jako kultury jiné, se vždy vyvíjela také pod vlivem kultur cizích, pod vlivem přirozeného styku s lidmi pocházejícími z odlišných kulturních prostředí.

Teď se tedy podívejme na to, co v současnosti stále zmiňované a „ohrožované“ české kulturní hodnoty vlastně představují. Patří sem bezpochyby sdílení společného teritoria, příslušnost k určité skupině lidí, tedy k českému národu, a společné užívání českého jazyka jako komunikačního prostředku. To jsou však hodnoty povšechné a velice vágní. Když chceme hledat základy novodobé české kultury, vraťme se třeba k T. G. Masarykovi. Ten považoval za jednu z nejdůležitějších pilířů naší kultury humanitu a demokracii. Masaryk kladl také silný důraz na morální hodnoty, jako na ideál, ke kterému by měla moderní česká společnost směřovat. Jednou z jeho zásad bylo třeba to, aby se národní život podřizoval kritériu pravdy. Předpokládal, že malý národ, kterým Češi bezpochyby jsou, se neudrží šovinistickými predsudky a oportunistickým jednáním, ale jeho hlavní sílu spatřoval v posilování jeho mravní kvality a ve zdokonalování lidí vzděláním a trváním na dodržování univerzálních proudů vlastních tradic. Masaryk také propagoval jednoznačnou orientaci na západní liberální civilizaci, na právní stát, a na dědictví parlamentní demokracie, a varoval před rozpíností Ruska.

Podobné ideje propagoval o několik desetiletí později také Václav Havel. Ten se, mimo výše zmíněné obecné ideje, orientoval také na charakteristické vlastnosti, kterými by měl moderní (český) člověk v demokratické společnosti disponovat. Jsou to především tolerance, humanita, demokracie, evropanství, podpora občanské společnosti, otevřená diskuse a spoludopovědnost za obecné věci, které se společnosti týkají. Oba dva, jak Masaryk, tak Havel, propagovali tedy národ jako společenství lidí žijících podle obecně platných občanských a morálních zásad.

Národní ideje se přirozeně vyvíjejí, stejně jako se vyvíjí i kultura určitého společenství a tedy i její hodnoty. Podívejme se ale, co se s idejemi, které se tyto dvě významné osobnosti dějin českého národa snažily uvést v život, nakonec stalo. Doba Masaryka i Havla je dnes historií. Havlovou velkou chybou ale bezpochyby je,

plexu malého národa. Česká společnost umí nenávidět za odlišný názor. To se netýká jenom cizinců, ale i menšinových skupin Čechů, jejichž názory, hodnoty a životní styl neodpovídají většinovým měřítkům. Odsuzování tak bývají intelektuálové, umělci, homosexuálové, dobrovolníci, cizinci, Romové a samozřejmě také migranti. Vždycky se najde obětní beránek, kterého je možno obvinít z vlastního selhání a životního neúspěchu. Kdo má jiný názor než většina, je považován za nepřítele. Stačí se podívat třeba do nedávné minulosti, kdy i taková banalita, jakou je délka vlasů některých mužů byla, samozřejmě také pod vlivem komunistické propagandy, považována za patologický jev, a řada „slušných průměrných“ jedinců to dávala dlouh vlasům mužům nepokrytě a někdy i hrubě a okázale najevo.

Kritika je přirozeně důležitá, pokud je konstruktivní a oprávněná. Člověk ale musí být

že se nedokázal rázně vypořádat s exponenty komunistického režimu.

Po Václavu Havlovi se ujal prezidentského úřadu Václav Klaus a po něm Miloš Zeman. Nastala doba, kdy morální zásady ustupují do pozadí, humanita i tolerance se z názorů lidí vytrácí, vliv občanské společnosti je zlehčován, otevřená diskuse takřka neprobíhá, evropanství nahrazuje nacionalismus, šíří se lež, populismus, xenofobie, národní zájmy ustupují do pozadí zájmům vlivných skupin i jednotlivců, kteří se snaží strhnout naši zemi opět do sféry vlivu Ruska. S trochou tragikomické nadsázky můžeme konstatovat, že ono masarykovské „Nebát se a nekrást“ se postupem času změnilo na „Nebát se krást“, když tuto jednu slabiku, která ve druhé verzi chybí, také někdo z Čechů ukradl.

Češi tedy své kvalitní kulturní hodnoty a tradice bezpochyby mají. Mají také ve svých dějinách celou řadu významných osobností, i když typickým rysem české povahy je to, že tyto osobnosti velmi často vyhánějí do emigrace nebo je podrobují nejrůznějším sankcím. K výrazným charakteristikám současné české povahy ale bohužel patří také provincialismus, průměrnost a závist, včetně rozvinutého kom-

kritický především sám k sobě. Sami utváříme náš život, a zdroj problémů, které každodenně prožíváme, nemůžeme hledat jenom v těch ostatních. Je nutné zachovat si nadhled a otevřenost vůči druhým, i kdyby se od nás lišili jakýmkoliv způsobem. Odlišnosti podporují vývoj a obohacují každé kulturní prostředí. Kultura se vyvíjí neustále, bylo tomu tak vždycky a vždycky tomu tak bude. Je také skutečností, že česká společnost stárne a vymírá. Už z těchto důvodů je nutné si uvědomit, že migranty potřebujeme, nemůžeme je odmítat a ignorovat je. Oni jsou tady, a tento problém je třeba, v sounáležitosti s ostatními zeměmi Evropské unie, konstruktivně řešit. Pokud tak neučiníme, může se současná situace změnit ve skutečnou hrozbu těžko řešitelného konfliktu. Katastrofa zapříčiněná příchodem uprchlíků nám nehrozí. Hrozí nám ale katastrofa, jejímž zdrojem je neprozřetelné, omezené a populistické jednání většiny našich politiků, ovlivňující také v nemalé míře chování větší části české společnosti. Nedopustíme tedy, aby nám z české kultury zůstal posléze jenom krteček, Spejbl s Hurvínkem, pivo nebo vepřová se zelím a s knedlíkem.

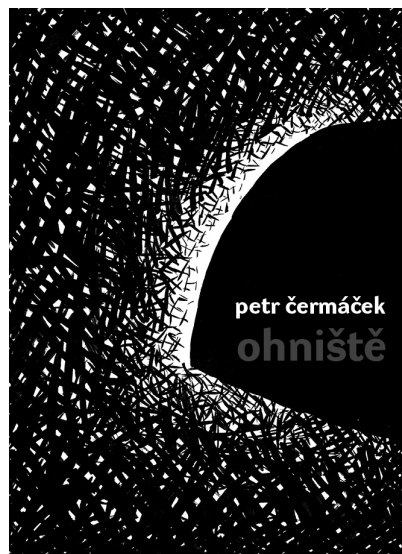
Vladimír Jaromír Horák

Dřevěná cikáda:

PETR ČERMÁČEK

Ohniště

(Ears&Wind Records a Weles, 2016, kniha)

Narodil se 20. června 1972. Pochází z Chocně, v současnosti žije v Brně. V letech 2011–2014 byl šéfredaktorem revue Weles. Vydal básnické sbírky: Drkotání větví (Host 1998), V průsečíku ryb (Host 2002), Mezi rezedami (Sursum 2005), Rozhovory běloby (Host 2006), Linea nigra (Protis 2008), Vrstevnice (Weles 2010). Za básně z rukopisu sbírky Ohniště byl v roce 2012 nominován na Drážďanskou cenu lyriky.

RENÁTA JUDITA KOMENDOVÁ

Dech proti větru

(Ears&Wind Records, 2016, kniha)

Narozena roku 1987 v Šumperku. Básnířka, editorka, grafika, redaktorka, jazyková korektorka, amatérská fotografka a příležitostně i textařka. V roce 2012 absolvovala na UP v Olomouci – obor Česká filologie (zaměřená na editorskou práci ve sdělovacích prostředcích). V roce 2008 získala 2. místo ve veřejné literární soutěži pro studenty Univerzity Palackého (obor poezie). Od roku 2010 do roku 2013 byla šéfredaktorkou literárně-kulturního občasníku Lžička v šuplíku a jako redaktorka měla na starost rubriku poezie. Publikova-

Rozhovor:

Smrt o sobě: Kristián Čura a Luboš Vlach

Dokonalostou je už v lone, v enteogéne... spermia je dokonalý bandita. Cioran by zaslužil pochvalu, keď celý život dokonalosť „človeka“ dával dole. Nakoniec preblásil, že človek pozná len jeden stav dokonalosti, ktorým je... smrť, ale slovo „pozná“ tu asi nebude celkom na mieste, domnievam sa, že človek nepozná o smrti nič. Teda poznať smrť je ako vedieť o smrti „niečo“ – smrť je niečím o sebe? O sebe niečím viac, alebo o sebe niečím menej?

Bez života se smrt neobejde!

V čom všetkom spoznať smrť? Pre niekoho niečo čo je nad jeho „sily“... Smrť je niečím viac, alebo niečím menej ako „som“, teda odtiaľ potiaľ. Pokiaľ „myslím“ v tom, že myslím na to, že myslím že je. Že som? V tom, že myslím? Myslím sa iba JA? Potom je aj život nanešťastie stavom myslenia, ktoré je „živé“, alebo „mŕtve“, ale vždy je myslenie len vecou názoru. Názoru keď existuje názor tak čistý, že dokáže predpovať „myslenie“ ako čistú formu.

Čistou? Čistá forma bez obsahu a sebe sama? Myšlení o sobě? To je vážne úlet... by mne pak zajímalo, co si, čistě bez formalit, ještě vymyslí o čistotě... Absenci nečistoty? Nepřipadá ti to podezřelé?

Myslenie je formou a forma je telom. A keď je telo v tom, že myslí potom myslieť nutne neznamená byť, lebo na to, aby som bol, nemusím byť v tom že som. Aj taký „strom“ objektívne existuje bez toho, aby o tom vedel, ako bez toho, aby to racionálne vedel „pochopiť“.

Dítě nešťastné.... O čem to mluví? Ztělesněním všeho těla – kmen z/tě/les hvozd, bylo to JÁ krásné, pořád nemá dost? Ted je mluvčím stromu a právě vynalezlo objektivitu a kdyby jen to... objektivní výpověď o subjektu stromu. Asi dostalo záchvat myšlení... a příště už bude guvernérem celého kmene... mene tekel upharsin... za domácí úkol si nastuduje knihu Petera Tompkinse a Christophera Birda „Tajný život rostlin“ --

Rozum nie je nástrojom, ktorý by otváral myšlienku, ktorý by otváral myšlienku ako nejakú Pandorinu skrinku. Myšlienka sa rozumu vymyká z podkontroly. Myšlienka je obsah „nástroja-jazyka-rozumu“, na ktorý ten ale nemá žiadny dopad.

Tajný vojenský program PANDORA. Frekvenční systém PURE Pandora... již do propasti propadá se hora.

Pretože myšlienka prichádza kedy chce ona a nie kedy chce rozum napríklad, alebo vôľa napríklad, alebo „JA“ napríklad. JA, ktorý som len syntetickým pojmom, ktorým prekleňem „priepasť“? Priepasť medzi slovom a jazykom? Alebo priepasť medzi slovom a rozumom? Alebo priepasť medzi životom a smrťou?

Přichází kdy chce... Chová se jako virus, myšlenku poznám podle toho, že mne napadá... jako smrt!?

Duša obyčajného je moja cesta. Je z toho najobyčajnejšieho cesta, ale to ešte neznamená, že je normálna, teda že „som sa narodil s normálnou animou“. Práve táto normálna anima vo dne v noci myslí vo mne. Syntetické JA, ktoré sa snaží preklenúť „rozdvojenosť“ medzi jazykom a myslou, medzi životom a smrťou. Existuje dichotómia medzi životom a smrťou? Ako že celý život je polovicou smrti? Že celý život zo svojej „podstaty“ nemá smrteľný zápas? Zápas, ktorý je živý „pojmom“? S rozumom v koncoch, ktoré sa spája dokopy; dokopy každým koncom je zo svojej podstaty „celý on“. Život je polovica pravdy a smrť je celá? Preto nie je smrť celou pravdou o živote?

Protože život je částečnou lží o smrti?

Taká normálna anima. Byť alebo nebyť, ako z duše nenávisť, ktorá sa skladá z posledného a prvého slova, ktoré si nechá pre seba. Keď by tak vedel nechať si pre seba všetky slová, ktoré mu berú dych, by nikdy nemal dosť dychu ani pre tie slová, ktoré si nechá pre seba a ktoré potom jedným dychom vypustí z úst do „éteru“. Veru tak, do éteru. Brána živočíšnej prítomnosti je otvorená dokorán. Byť by nad tou bránou prítomnosti do večnosti stál „okamžik“. A byť by išlo/nešlo všetko tou istou bránou, v tom istom duchu, v tom istom tele, ktoré je nositeľom smrti, lebo okrem toho existuje ešte anima, ktorá je „živá“? Div, že nie, že by živá nebola, že by mŕtvola živá nebola? Pojem žeriem a humanitu nemám za žiadnu metu. Zo systému do éteru? Existuje aj v tomto našom jazyku dichotómia života a smrti, ktorú len len, že neprekleň syntetický pojem?

Copak vůbec může objektivní blbeček vykutat ze svého subjektu nějakou odpověď na takovou mysterijní otázku?

Hovorím blbečkovi, ktorý sa označil za človeka, ktorému som nastrúbil mrkvičkových grimás – blbečku, byť tebou, tak sa za človeka nepovažujem, byť tebou, tak sa považujem za pod-človeka, ale to už by som tebou musel byť, a to by som sa zase nepovažoval za to, čo som. Teda čo si. Ale pointa je jasná, sklon k preceňovaniu „seba-sameho“. V každom prípade máš ešte šancu sa vyvinúť, z človeka pod do človeka nad „sebou“, alebo nad vecou o sebe, ktorou si.

Blbeček odmlouvá: „Nejsem blbečkem o sobě. Je nás mnoho a většina už ví, jak na to...“

V každom prípade, ale by som musel povedať, že existencia tvojich parametrov sa nevôjde na Zem, že Zem je jej malá, že koža Zeme je jej úzka, že v tejto koži nedožije konca jeho sveta, teda sveta môjho, ktorý len tak medzi nami okupuje väčšina (množina) a povieť ti blbečku, že medzi tebou a mnou je svet, do ktorého zasahuješ. Medzi našimi štyrmi očami je svet, v ktorom sme proti sebe stojaci, proti sebe sediaci, proti sebe mysliaci, ktorí sme ja a ty.

Tedy mnou jsi ty, ale JÁ tím nepřestává být sebou.

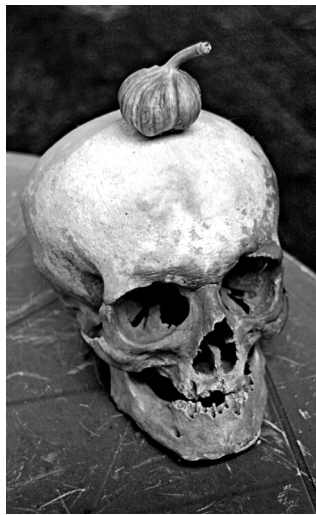
To som ja a ty, ktorá je druhou časťou môjho ja, ale ktorá sa do kože skrze oči tohto sveta medzi nami nedostane, lebo sme tu len sami. Tá stará neuróza, ktorá je ---- HÁÁÁÁÁ-CÉ-laskón. Aký má celaskón tón blasu?

Céčko má kyselý hlas líný kyseliny.

Koleso štastia ma zastihlo nepripraveného. Ale uderil som, že by na správnu strunu? Sny... sny o násokombinátoch a spojených štátoch násokombinátnych v troch osobách ako v jednej za prvé ty, potom ja a my naposledy. Zaradil som blbečka do rady na státie a aby sa nepobol, dal som mu najesť rohypnol. Chcípni, ale až keď sa mu to povedalo. Nový model je chcípaci. Povieť mu chcípni a on ti chcípne. Ani nepípne. Možno dlžno povedať, že akt vôle a akt viery sú dve rozdielne „spôsoby pojmúť jednej veci“. Kým aktom vôle je že som, tak aktom viery je, že tomu „som“ aj verím. Odmýšľam si skutočnú pôdu pod nohami a celým životom, v ktorom ztrácam hlavu, sa mi nesie táto melódia.

Myslíš tu kovbojskou píseň Fear Hate Love?

Pochádza od ženy. Táto melódia sa mi nesie nebesami celého života, ktoré sú plné znakov v znameniach, ktorým nerozumiem. Všetky mršiny sveta od kosti spojte sa v mojej blave a buďte ako ste do noci smrti sa pozerajte a uvidíte, že sa celé vaše vedomie odvrátilo od automatere povinnosti,

ktorá seje hnev z nutnosti, aby zožala úspech, ktorého snabou si nasadí korunu; nasadí ju ľudstvu, ktoré zoderla z kože, lebo z nej aj tak chcelo von do šireho „bytia“, v ktorého koncoch sa zbiera každým človekom, ktorý sa zbiera na odchod – nová vlna starej tváre, v pohľade očami plnými záštie, v daždi smrti, v ktorom sa derú do popredia susedia na cintoríne.

Stalingrad v Petrohrade Leninem...

Keď povieš amen a ja poviem, že viem, že nič neviem, je amen slobodou „byť“ živý za to, že chceš je vecou uvedomenia, alebo, že je to naopak, že mienim teda som kde som, ale že nič nemám od tobo, že tu som na to, aby som naoko nevedel, že skutočná pravda sa nedá „mobilizovať“ do chodu, za mlada, v poradí do obeda, ktorý je nahý, ale v reči tela, ktorou nebovorí, ktorá nie je rečou jej kmeňa. Myslel sa, nie púha príčina sa dá obísť dookola, aby sa v tele zrodil nový život v symbole a v smole, ktorá ho prenasleduje celú existenciu. Po celú existenciu ani tak pravdy, ako nového života.

Kristián Čura & Ľuboš Vlach
Foto Klíma: Jíst či ne?

Dýmem: Status z Facebooku

Jak jsem tak včera kráčel přechodem pro chodce, což je jinak něco jako ruská ruleta, zaregistroval jsem blížící se vozidlo, aby mi ztuhla krev žilách a připravoval jsem si pomalu to, co řeknu Bohu, neboť pravděpodobnost, že mne srazí nějaký místní idiot je v těchto východních délkách poměrně značná.

Ale co se nestalo, nevěřicně jsem zíral jak stříbřité vozidlo, jedoucí již tak nezvykle podle předpisu a tudíž pomalu, již daleko ode mne zpomaluje, až zastavilo zcela, a to několik metrů před přechodem, po němž jsem se přískoky jako ve válce, navyklý na zteče, s nimiž chodci přebíhají válečnou zónu ostřešovanou automobily pohyboval a ocitl se jako ve snu.

Co se to stalo? Bleskla mi hlavou myšlenka. Když tu jsem pohlédl na vozidlo, které jsem míjel, abych neznámému šlechtici za volantem pokynul na pozdrav a všechno celé svrchované podezřelé chování řidičovo bylo rázem jasné.

Na značce se totiž skvělo velké písmeno D, což znamenalo pouze jediné, že jej řídí krvelačný Germán a můj odvčejný nepřítel, což mi říkali již v mateřské škole a trpělivě čekal, až přejdu bezpečně na chodník a poté zařadil a v klidu pokračoval dál.

Aniž by se mu kouřilo od pneumatik, či aby tento akt korunoval túrováním vytuněného motoru, jak je zde zvykem.

A tak, když jsem zase přecházel zpět a přiřítit se bratr Slovan a téměř se mi otřel o kalhoty, jak najížděl k přechodu, bylo mi jasné, jak bude znít mé přání do Nového roku.

Moji milí spoluobčané, bitte, chovejme se prosím jako Němci, nikoliv jako dobytek. A to jak jeden ke druhému, tak i k hodnotám obecným a majetkům veřejným, včetně

toho, že na silnicích to nebude jako v Albánii, ale v civilizované evropské zemi, kterou již sice poněkud jsme, ale zatím jen navenek a pokud o různé proklamace jde.

K tomu nám dopomáhej Gott.

Miroslav Václavek,
Šumperk, prosinec 2015

Zaťatá pěst

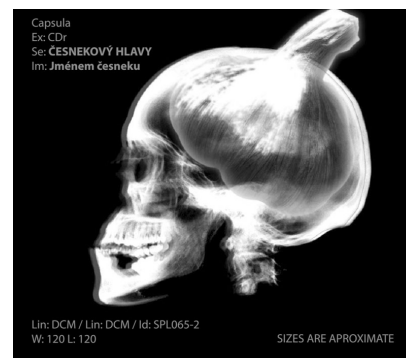
Trnová koruna z ostnatého drátu
kdesi na okraji vysněného světa
kde ti někdo podrazí nohy
a shodí tě na zem
i když neseš v náruči dítě...
Z tepla svých obývacích pokojů
a z bezpečí dokonale vybavených kanceláří
kde voní káva a lehce šumí osvěžovač vzduchu...
...hřímáme se zaťatou pěstí
a hrozíme těm
kterým zbořili domy
a vyvraždili rodiny...
Žene nás jen nejistota a strach...
...strach podat ruku někomu, kdo vypadá jinak
a kdo se i trochu jinak chová...
a trochu jinak myslí...
...jinak než náš soused,
který denně...
...po tučné večeři
...klimbá u televize...
...s lahví desetistupňového piva
a nadává na neúnosné poměry...
...někde hluboko v nás, jak šedavý mazlavý kal
se usazuje nejistota a lhotejnost...
...utíkáme před vlastním svědomím
utíkáme sami před sebou
protože si nejsme schopni přiznat,
že už ztrácíme soucit...
soucit s našimi blízkými...
...i soucit s těmi, kteří naši pomoc potřebují nejvíce...
(Prázdňá duše, prázdňá srdce, prázdňá ruce)

Vladimír Jaromír Horák

la v časopisech Těžkoříct, Lžička v šuplíku a Host. Pár jejích textů také zhudebnila kapela Vyp.Ni. V současné době je na mateřské dovolené a žije v Olomouci. Některé básně z této sbírky (společně s autorskými fotografiemi) byly k vidění a k profoukání na barevné pavučině v brněnském klubu Boro (únor 2013, výstava nazvaná Dech proti větru).

ČESNEKOVÝ HLAVY Jménem česneku

(Ears&Wind Records a Garlic Pirates Records
2015, CD, digipack 60 min.)

Psychoaktivní brněnské těleso, hudební výsadba partyzánská... Poslech těchto hudebních kompozic způsobuje čichové halucinace a další nečekané synestezie. Mimo jiné texty legendárního brněnského básníka Homéra. Na projektu se podílí: Ľuboš Vlach – koncept, vokace, tikot; Jan Lamram – back vox, mix, komp, controller, basa, kytara, klávesy; Radim Babák – harmonika, akordeon, balónek... Na desce hostuje Ivo vrba – kytara, hlas a perkuse a DJ Manazz – skreč.

Nahrávka z domácího studia ze září 2012 – jedenáctka skladeb a bonusových šest tracků z deseti let Ears&Wind Records v dnes zaniklém brněnském klubu Boro téhož roku.

KRISTIÁN ČURA Pakult Nietzschéov

(Ears&Wind Records, 2015, kniha)

Meno autora nenesie žiadny iný človek a tento človek je asi niekoľko desiatok rokov starý, má mater a rodinu a chystá sa vydávať knihy aj

Povídka:

Blázinec (část 4)

SEZNAMTE SE – PACOŠI (pokračování z minulého čísla)

Janička

Taktéž cikánečka (ač tvrdila, že je Maďarka). Manžel ji bil a zahýbal jí. Tak se tu ocitla poprvé. Brutální medikace z ní vytvořila trosku bez šance na návrat. Migruje mezi ubytovnou a blázin-
cem asi 10 let. Jednoduchá, velice zoufalá dívka prolezlá všemi možnými chorobami. Vyjadřuje se pouze větami typu „to máme dneska hezky, zimu, vedro..já ráda řízky“. Kdyby se jí tu neujali, byla by z ní asi taková hodná domácí hospodyňka. Zoufale touží po lásce. Poté, co jí pacient Švejk (opravdu tak vypadá) nabídl domluvu ohledně levné ubytovny, přiběhla za mnou s rozzářenými očima. „Blaničko, já mám chlapce!“ Posedávali spolu tři dny na schůdkách a rozprávěli o nemocech. Pak se začal schovávat.

Žalobníček Veronika

Hezounká holčina budící dojem naivky. Nikdy jsem nepřišla na to, jestli je tak blbá nebo to jen hraje. Vždy se sladce usmívala, tiše naslouchala, a pak vše napráskala. Při stolkové vizitě perlila nejvíce. Přednesla ságu o vývoji své choroby, požádala o náhradu ranní rozcvičky aerobikem a s udiveným výrazem se otázala: „Opravdu se na záchodě může kouřit? Mně to tam smrdí. Spadl na mne vajgl. Opravdu se Hanka počurává? Tak divně páchne. Opravdu tu máme svrab?“ No poklad. Možná má schizofrenii, jak říká. Těžko říct. Studovat jazyky asi nebude, ačkoliv o tom mluví jako o hotové věci. Místo švadleny sehnané maminkou by klapnout mohlo. To budou mít dělnice radost.

Dáša

Ta poetická precitlivělá duše. Někdy nepředstavitelně jedovatá a zlá, jindy líbající a objímající. Psala básně. Zneužívala všechny chlapy v dosahu a plakala pro jediného. Jardu. Ten se sice do hezkého zvířátka trochu zakoukal, ale rychle vystřízlivěl. Ještě dlouho ho pronásledovala. Jó Dášenka. Ta má jedinou šanci. Když se jí ujme trpělivý, bohatý a krásný princ na bílém koni, ubytuje, nakrmí a vyslechne...pak možná.

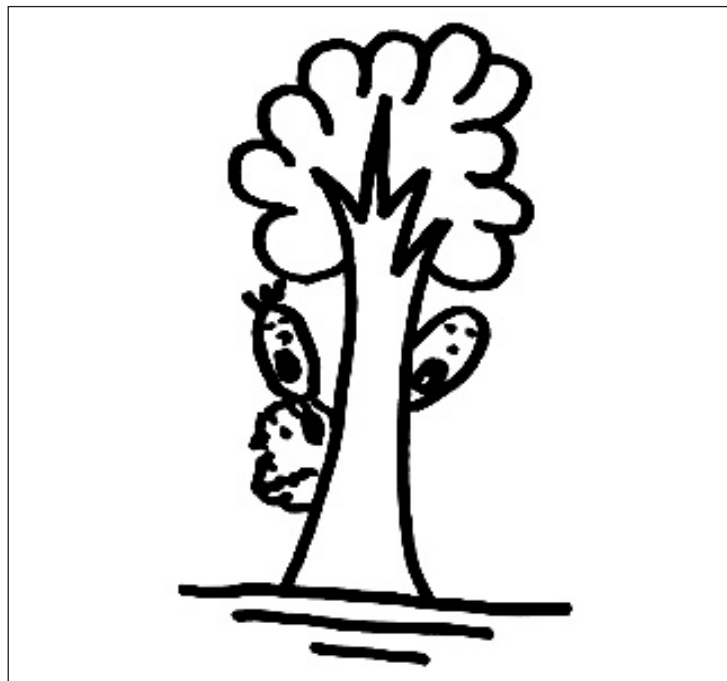
Jarda

Bezva kluk. Zkrachovalý stánkař. Exekuce a průšvihy ho zahnaly sem. Šikovný a chytrý. V keramické dílně tvořil úchvatná umělecká díla. Chtěl se odsud dostat, a tak si našel brigádu. Jejich oddělení umožňovalo vycházky každý den. Už byl jednou nohou venku, když pochopili, že mohou přijít o pacienta. Přemedikovali. Rozloučit se se mnou přišla opuchlá roztřesená troska. Do prdele.

Mnohověřící Jiříček

Nejčastěji přicházel při ranní kávě. Zabodl svůj pohled do vašeho lahodného moku a závistivě sledoval, jak ubývá. Střídavě kontroloval nápoje všech přítomných a zkracující se cigarety. Po chvíli si vybral konkrétní obět a zažebra. Dáš mi napít? Necháš mi lógríček? Můžu si potáhnout? Slabší náтуры odevzdávaly půlhrnky. Pepíček někdy koupil novou v automatu. Citliví prchali. Jiříček vydatně slintal. Já a Hela jsme odevzdávaly lógr a pak pečlivě drhly své hrnečky. Činily jsme tak nepravidelně a dělaly ofrky, aby si nezvykl. Cigarety jsme dávaly na střídačku. Jako jeden z mála někdy i vracel. Vždy, když s mámením uspěl, slíbil, že se za dárce bude modlit. Jen nevím u koho. Pravidelně navštěvoval křesťanské bohoslužby, vzýval Buddhu, Jehovu i mnoho dalších nám téměř neznámých božstev, snad kromě Alláha. Chodil s takovou postarší naprosto pomatenou paní. Vo-dili se za ruce a vypadali šťastně. Prý se tu objevil před půlrokem.

Předtím žil celkem běžný život na ubytovně. Přišel o práci. Tenkrát se s ním prý dalo i normálně rozprávět, četl knihy, nežebral. Řekli mu, že svět venku je nebezpečný. Že ho nezvládne. Uvěřil. Byl přizpůsoben. Mám obavy, že pro něj už opravdu není cesty zpět.

Malá návštěva oddělení:

Hanka

Spolubydlící a kamarádka. Coby mladá žena z bohaté rodiny si vyrazila na Floridu. Pracovat. Takový malý truc. Opomněla se odhlásit na zdravotním a sociálce. Vrátila se, když rodiče umírali. Podíl z prodeje vily v Lipové padl na dluhy z pojištění. Skončila na ubytovně a zhroutila se. Na takové podmínky nebyla stavěná. Tak je tady. Rozbitá na kousky, pokusný králík. Intenzivně hledá ubytovnu v klidném prostředí, aby unikla. S jejím miniaturním důchodem to není snadné. Přesto věřím, že najde. I ona se naučila házet prášky do koše.

Paní od okna

Tichá, klidná, odevzdaná. Přes den. Při komunitách četla z novin. Koktala, zadržovala se. Při výslovnosti cizích jmen dokázala zázraky. Stěží jsme potlačovali smích a zároveň nám jí bylo líto. Přesto den za dnem neúprosně pokračovala. Dokonce založila odpolední literární kroužek a četla statečnějším ženám Staré pověsti české. V noci nastala změna. Mluvila ze spaní a to soustavně. Celé noci ve snu vařila, uklízela a rozprávěla s manželem. Ten ji navštěvoval často. Milý starostlivý dědula. Rád by o svou ženu pečoval doma. Oba chodili za doktorkou žádat o propuštění. Marně. „Ještě není úplně v pořádku. Počkáme.“ Čekali už 8 měsíců.

Další postavičky jen ve zkratce, mohlo by vám z toho být těžko.....

Maruška

Přišla, uviděla, prchla. Tedy druhý den se mě přímo optala, proč tam jsem a co si o tom myslím. Vymyslely jsme Dvořáčka a třetí den si ji manžel odvezl. Marně doktorka lákala.

Almara

Bydlela s Helenou na pokoji. Veliká, strašlivě tlustá, nemluvila, jen hekala a tvářila se našťavaně. Jedinkrát promluvila, když ji Hela upozornila, že si má jít pro prášky. Podívala se jí do očí a hrobovým hlasem pronesla: "Di do prdele".

a pár postaviček z našeho dvora...

Radka

Děvče, co milovalo mobily. Byla úplně mimo. Neznala hodnotu peněz. Každý mobil jí vydržel tak tři dny. Pak směnila za horší. Byla oblíbenou obětí místního podvodníka C. Přítrž tomu učinila až Anička. Bohužel odešla a Radka si sama neporadí. Asi volá z okna. Kdoví.

Mário

Sexuální úchyl. Prý. Zcela vygumovaný, takže neškodný. Absolvoval řadu elektrošoků. Prý. Soustavně žebral a falešně zpíval. Nedo-
kázal si ani zavázat tkaničky. Uf.

Kočí pán

Zmatené stvoření. Celý den hovořil s kočkou Žemličkou. Projevoval se jako dement a mluvil velice pomalu. A pak náhle jakoby procitl. Dával nám chytré hádanky a znal i odpovědi. Vždy jen na chvilku a pak zase nasadil úsměv blba a vrátil se do svého snivého světa.

A Žemlička

Každé oddělení mělo svou kočku, některá i víc. My jsme měli Žemličku. Většina pacientů ji milovala, ale někteří si občas i kopli. Pří-
tulná i plachá, kousavá i tulivá. Blázincová. Paní knihovnice jí nosila konzervy a granule, pacienti podstrkovali salám. Tlustá a spokojená. Jako by se ani nejmenovala po zesnulém pacientovi z druhé světové – toto jméno jsem objevila na pamětní desce v átriu. Ale nikomu to neříkejte! Pepíček mě varoval, abych si takové konspirační teorie nechala pro sebe. Vrátit se sem je jednoduché.

A další a další. Tolik prapodivných příběhů; že by vydaly na celou praštěnou a smutnou knihu; ale musíme dál...

PERSONÁL

Anděl z erga

Malý žlutý domeček na konci sadu. Dílny keramická, malířská a šicí. Houf vychýlených postiženců, kteří se tu o něco snaží, nebo se tu zašívají. A mezi nimi anděl. Trpělivá, přívětivá, laskavá. Měla to těžké. Se svým vztahem pro krásno musela denně shlížet na vedlejší typy dvě čáry a flek, a okomentovat je. „To je duha, pane M?“ „Aha, moře... Přidejte trochu modré, ...No, vidíte. To je nádherné. Tak si to podepište a schovejte. Až vám přijde návštěva, budete mít dárek.“ Nebo „Úžasný kovboj pane Kopecký! Nezkusíte i něco jiného?“

Pan Kopecký, akademický malíř – kdysi veli-

ce dobrý, alkoholik, zcela rozbitý. Už maloval pouze fixou a pouze kovboje. Kdysi byl do mne zamilovaný, ale neobtěžoval mne tím. Byl rád, že si má s kým povídat. Dula jsem do něj při každé příležitosti. Pomaličku se spravoval. Dokonce prý nedávno využil nabídky svého bratra a vrátil se mezi lidi.

Občas se tu zjevili i velice talentovaní lidé, většinou alkoholici, paní bez ruky. S obdivuhodnou trpělivostí budovali své popelníky, hrady i záchodky. Opravdu. Keramický, 30 cm vysoký záchodek se srdíčkem, prkny i hřebíky byl neodolatelný.

Anděl se tu vznášel, radil, naslouchal, pomáhal. Padly jsme si hned do oka. Já jsem jí radila ohledně technologie výroby keramiky a pomáhala s některými chovanci, ona mě nechala dělat „svoje“ a vyrobit pamětní desku na přítele Homéra. S hrůzou sledovala, jak mne postupně rozbíjejí. Když třes v rukou zesílil, přestala jsem chodit. Po snížení dávek se našťestí můj stav zlepšil a odhodlala jsem se k návratu. To bylo radosti na starém běldle! Myslím, že věděla o mém vlastním způsobu medikace. Otevřeně neřekla nic, ale naznačila, že dělám dobře, že mi drží palce. Ať prý vypadnu co nejdřív, ačkoli jí budu moc chybět. Zlatíčko.

Moje paní doktorka

„Tak jak jste se vyspaly, děvčátka?“, švitořila každé ráno. Povzbuzovala chovanky větami typu „Vám to ale sluší“ nebo „No né, to je ale účes, panečku“. V případě, kdy měla babka obráceně tepláky a těžký rozcuch, to nebylo příliš důvěryhodné. Vídaly jsme ji pouze při komunitě a stolečkové vizitě. Tato, zřejmě léčebná atrakce, měla asi sloužit k průběžnému průzkumu stavu pacientek. No... Probíhalo to asi takto. Lékařka vystartovala neuvěřitelnou rychlostí a stůl od stolu kladla jedinou otázku. „Jak se dnes daří?“ Nejlepší odpovědi bylo „Jakž, takž“, odpovědi „Dobře“ si člověk vysloužil poznámkou do notýsku a zpřísněnou kontrolu při braní léků. Někdy i prášek navíc. Tady přece nemáme právo cítit se dobře. Při odpovědi „Špatně“ kupodivu také většinou prášek navíc. Drzé poznámky vždy odbývala překvapivým komentářem.

„Mám bérkové vředy“ – „Taky mě bolí nohy“ „Už skoro nevidím“ – „Nejste nejmladší, paní Novotná“

„Prášky mi dělají špatně“ – „Máme dneska divnej tlak“

Na jakoukoli žádost o prohlídku u specialisty byla jednoznačná odpověď.

„Je na dovolené.“ Tady byl neustále někdo na dovolené. Jen já ne. Pravda, já a Verunka jsme to občas zpestřily. Verunka dokázala opravdu poutavě a dlouze vyprávět o své schizofrenii a mne se odbornice čas od času otázala „Byli brouci?“ Jak milé. Zbylý čas trávila na sester-ně popíjející kávičku. Myslím, že nikomu sice nijak zvlášť nepomohla, ale také neublížila.

Blanka Šimoníčková
pokračování příště

do budoucnosti aj do přítomnosti teraz. O Kristiánovi Čurovi je těžké povedat skutočne niečo viac menej pravdivé, lebo nič také, čo by kto myslel o pravde o ňom sa nevie. Kristián Čura je inde, ale je aj tu. Jeho debut Pakult Nietzscheov je toho svedectvom. Vážení čitateľ Pakultu, buď vítaný medzi svedkov života tejto knihy a jej autora a dúfaj, že sa z nej o ňom dozvieš viac, ak už nie o samotnom Nietzscheovi. Dúfaj, že sa dozvieš viac, pán čitateľ a pani čitatelka, lebo Kristián Čura, ktorý stojí za riadkami tejto knihy, tak dúfa s tebou a bude bdiť nad tebou, keď budeš čítať... viac... viac...viac... a ďalej.

TONDA ČERVEN Červen v zimě

(Ears&Wind Records, 2016, kniha)

TONDA ČERVEN
Červen v zimě

Narozen roku 1977 v Hranicích na Moravě, kde v současnosti také žije.

Ve třinácti letech píše první básně a zakládá svou první kapelu Na druhé straně. Rád hrál a dlouho let i házenou, v sedmnácti ovšem odchází, poté již jen hudba, androš a vše co k ní patří. Po rozpadu Na druhé straně a různých hostováních v roce 1999 přichází hrát do kapely Konfident. Všude na kytaru a zpěv. Kolem roku 2001 zakládá čistě básnickou formaci N.D.S., pět let poté kapelu Blaho19, jejíž lyricko-alternativní obsah opět stojí na básních a textech, které píše a hudbě, co pro ně skládá. Měl i kapelu ARO, brutal death metal. Živí se jako zámečník, dříve údržbář. Stále píše, skládá, a nemá v plánu toho nechat. Mezitím uspořádal a pořádá nespočet punk, alternativní, metal, hard core, grindových akcí pod hlavičkou Brutal parade, na kterých si zahrály kapely doslova z celého světa a již tradiční festiválek s příznačným názvem Underground. Tato sbírka je jeho první a je svým způsobem zadostiučiněním za dlouhá léta psaní.

Tyto a další tituly
získáte internetovém obchodě
drevenacikada.cz

Doporučujeme:

JANKOVA SVATBA PO 30 LETECH
KD Obědné, 23. ledna 2016
**MASSOLA, NAKOPALYPSA, SIBÉRIJA,
POVINNÁ SLEPOTA, MANCUSO,
KASHMIR, STARÁ DOBRÁ RUČNÍ
PRÁCE, HALLY BELLY**

Divadelní studio Paradox, Brno
30. ledna 2016
**BOUCHACÍ ŠROUBY, ČESNEKOVÝ
HLAVY, SAMČO+FREAK NOISE
SECTION, ALIEN A BUBÁK DJ SET**

Stará Pekárna, Brno, 6. února 2016
Na věčnosti, Znojmo, 13. února 2016
**BALET ČESKOSLOVENSKÉHO
ROZHlasu**

NAROZENINY NĚKOH
RC Brooklyn, ulice Bašty, Brno
4.–5. března 2016
**VLADIMÍR SMUTNÝ, METALURG,
SIBÉRIJA, YLO-AFRICKÝ SLON,
ŤOVAJZ & SPOL., METALURG,
ČOČKA, HROZNĚ, NICMOC
KVINTET, HYNKOVY ZÁMKY,
MIRA KUBÍN, TICHÉ LODI, FASK
LUMA, ELEKTRICKÁ SVINĚ, MAN-
CUSO, ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO**

klub Melodka, Brno
2. dubna 2016
**TYRŠOVA SPOLEČNOST, IDIOT
CRUSOE, PECHANIN DEPRESIVUM**

fotbalové hřiště Nosislav
23. dubna 2016
**NIC MOC KVINTET,
BALET ČESKOSLOVENSKÉHO
ROZHlasu,
TYRŠOVA SPOLEČNOST**

KRÁKOR
Prostor bývalé Hitlerovy dálnice
Ostopovice u Brna
17.–18. června 2016
**BOUCHACÍ ŠROUBY, JANOTA
1935, SKRYTÝ PŮVAB BYROKRA-
CIE, BALET ČESKOSLOVENSKÉHO
ROZHlasu, FKLETZI, TŘI LIŠKY,
SBOR BŘEŽANSKÝCH KASTRÁTŮ,
BALZAMINA, GREGOR SAMSA,
IDIOT CRUSOE, ŠÍLENEJ MAX,
MARCEL KŘÍŽ, MIRA KUBÍN, HYNK-
OVY ZÁMKY, YURODIVI (PL), STARÁ
DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE, PŘETLAK**

**VĚKU, AŽ SE SNAŽÍ ONA, ELE-
KTRICKÁ SVINĚ, PŘEDKOŽKY,
TOMÁŠ HÁJEK. KÁTA
BREKEKEX. AT BONA FIDE,
ABSOLUTNĚ ČERNÉ TĚLESO,
CORE BELIEF, WOLF TRAP,
BATALJ (D), ALLSKAPONES,
MILAN ANDRÁSSY A SPOL.,
LADIBOR DANDA, EMPTY
PIPEN, JENTAKRŮVÁÁÁ, KRAU-
SOFON DYGITAL / REVIVAL
THE BACHORY, CYRIL MOTÝL,
SAMČO, BRAT DÁŽDOVIEK
(SK), SHEEVA YOGA, THE
NEUNIKNEŠ, ONDŘEJ
TUROŇ...**

FESTIVAL NAPŘÍČ
Skalákův mlýn,
Meziříčko u Želetavy
26–27. srpna 2016

info: spodniproudy.cz

**Program festivalu
HOMÉR'S MEMORIAL
15. ledna 2016, 17:30
Paradox, Křížová 20, Brno**

projekce filmu olomouckého režiséra Marka Lutky
BARVA CYNISMU

křest sbírky *Ohniště* brněnského básníka
PETR ČERMÁČEK

zhudebněné pásmo básní Karla Šebka
ŤOVAJZ & SPOL.

křest CD, garage-alternative / Prachatic
TVAR BEZ FORMY

křest CD *Tutepeto*, akordeon / Brno
RADIM BABÁK

křest knihy *Od zítřka žirafy nejím*
a Revue DNO č. 23
MARK SOBOLA

křest CD psychoaktivního tělesa / Brno
ČESNEKOVÝ HLAVY

křest sbírky hranického frontmana *Červen u zimě*
TONDA ČERVEN

alternative-art rock / Hranice
BLAHO 19

EZT & Marek Sobola Jam
**PSYCHODEFORMÁTOR
A SOBOLA JAM**

Oheň na střeše:

Bezčasí v moravské metropoli: dominantní brněnské ho-
diny na budově pošty Brno 2 ukazovaly v říjnu a listopadu
nepřetržitě za deset minut půl třetí, aby v prosinci defini-
tivně upadly rafičky. Počátkem roku 2016 se zmíněná poš-
ta stala opět součástí střeoevropského časového pásma
••• Severní Korea údajně úspěšně otestovala vodíkovou
bombu ••• Doména komunisti.cz je volná, ovšem domé-
na komuniste.cz vás přelinkuje na webové stránky main-
streamového bulváru Blesk ••• Tři měsíce poté, co spo-
lečnost Shell odešla z Arktidy, Royal Dutch Shell svádí
právní bitvu o setrvání v závodech těžařů o arktickou ropu.
„Pro lidi z toho nic dobrého nekouká,“ říká za Greenpe-
ace Petr Kucka, podle něhož „firmy tvrdí, že umí těžit
ropu, a že je to naprosto bezpečné“. ••• Zemřel Lemmy
Kilmister, frontman legendární kapely Motörhead, podle
bubeníka Mikkeyho Dee tak končí i skupina ••• Minis-
terstvo průmyslu a obchodu ČR se zase vycajchovalo:
podle MF Dnes zvažuje zpoplatnění komerčního využití
nelicencovaných rádiových kmitočtů, sem spadá i WIFI
připojení ••• Pojišťovna Allianz prodává akcie uhel-
ných společností – prý tím chce podpořit změnu klimatu
••• Pivovar Černá hora ukončil akci „páté pivo na nás“
a došlo tak k nárůstu ceny piva ••• V USA mají být hůře
dostupné střelné zbraně, což má za efekt nebyvalý nákup-
ní boom a růst akcií výrobců střelných zbraní ••• Vláda
ČR vyhrožuje zavedením fotografií postižených orgánů
na krabičkách cigaret ••• 180 býčků určených na export
uprchlo z ohrady do lesů a polí v okolí Borotína; do ho-
náké akce se zapojily desítky hasičů a policistů a jedna ja-
lovice ••• Na serveru technet.cz je popsán operační sys-
tém rozšířený na počítačích v KLDŘ, jmenuje se Redstar
a vedle specialit, jako je automatické značkování fotogra-
fií a dalšího špiclování, obsahuje internetový prohlížeč
podobný Firefoxu, trefně se jmenuje Má země a pustí vás
pouze na intranet KLDŘ ••• Za deset tisíc si motoris-
té mohou nechat vyrobit registrační značku na přání •••
Biochemičky Jennifer Doudna a Emmanuelle Charpentier z
University of California v Berkeley dokázaly přesnou
změnu DNA. Dovedou mj. omezit reprodukci komárů či
klíšťat, informoval časopis Nature.com ••• Ze seznamu
kulturních památek ČR byl vyjmut domek Petra Bezruče,
komentář Olomouckého kraje citovaný na serveru rozhlas.
cz mj. uvádí: „Petr Bezruč byl jako básník značně přece-
ňován“. ••• V čínské provincii Che-nan byla odhalena
obří zlatá socha Mao Ce-tunga. 37-metrová socha sedí-
cího diktátora se tyčí v oblasti trpící v padesátých letech
krutým hladomorem, který byl důsledkem tzv. Velkého
skoku vpřed, kdy se Čína snažila předejít Západ •••
Daniel Landa hledá prsten moci a ruší vystoupení •••
Finsko připravuje experiment s občanským/nepodmíně-
ným příjmem (o tématu jsme informovali v článku Ště-
pána Mairovského, číslo U&V 1508) ••• Hackeři uhodli
heslo k e-mailu premiéra Sobotky ••• Protiruskými akti-
visty poškozené elektrické vedení na Ruskem anektova-
ném krymském poloostrově bylo opraveno, k dodávce
elektriny však nedošlo, protože vypršel kontrakt, in-
formovala ČTK ••• Říká se mu Little Bird a je to první
erotický vibrátor, který komunikuje pomocí Bluetooth
s digitálním erotickým textem (b-sensory.com), přeje-
me čtenářkám nekonečné orgasmy při četbě Uši a Vítr.
Pour Feliciter 2016.

φ

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč. Porto neúčtujeme
a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění
propijeme. Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido,
Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: Státý Lukáš, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Ta Pájka, Jeroným Nikdo, Vladimír Jaromír Horák, Štěpán
Mairovský, Ivosh Krejzek, Blanka Šimoníčková, Kristián Čura, Luboš Vlach • Fotograf: Zdeněk Výkydal • Příloha UV1601 – Pavel Homér Ambrož